

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Lindemann, Henrik.; af og ved Henrik
Lindemann.

Titel | Title:

Bag Lamperækken : Dramatiske Smaating

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : V. Pio's Forlag, 1883

Fysiske størrelse | Physical extent:

142 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

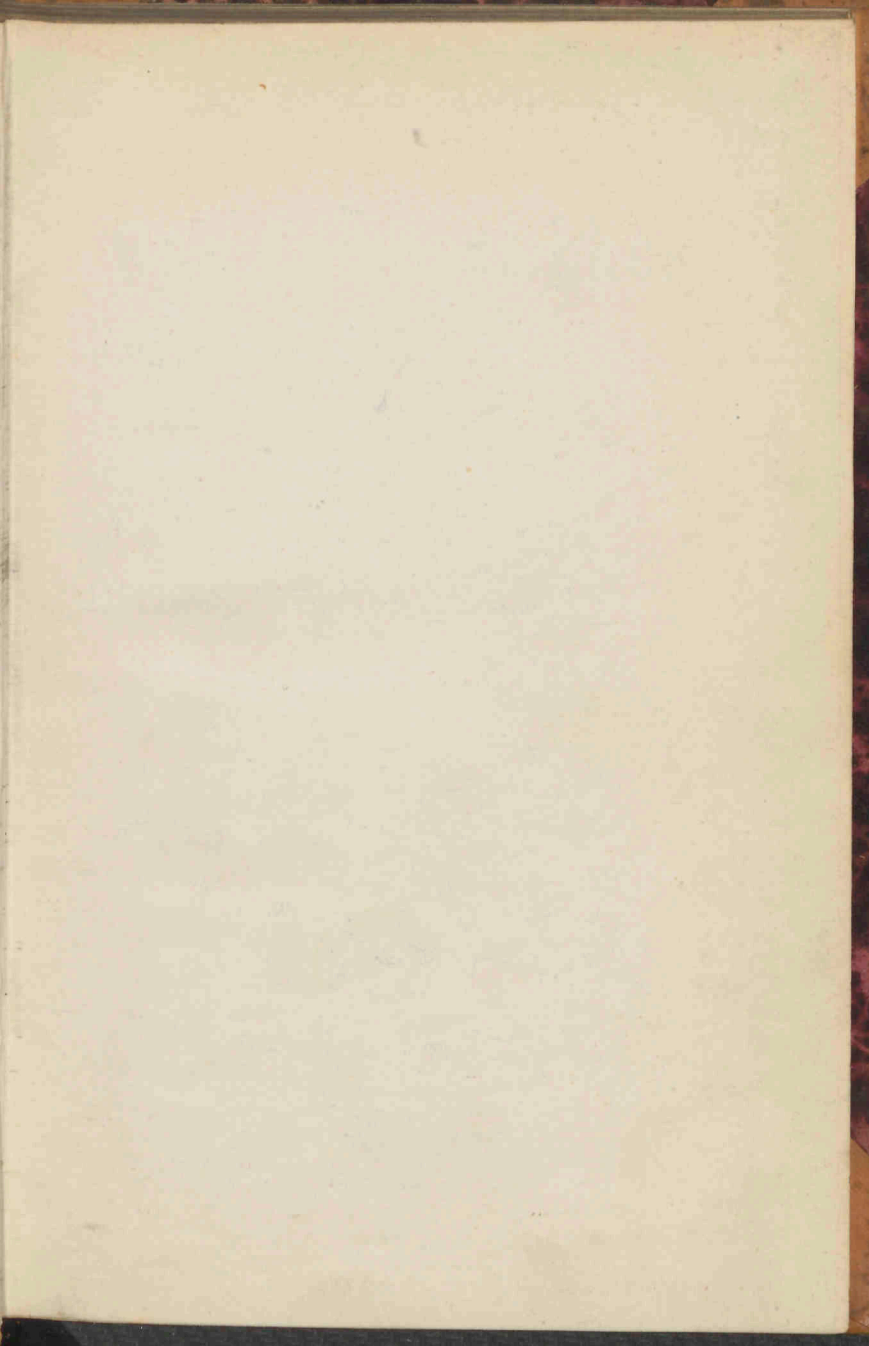
55.-138.

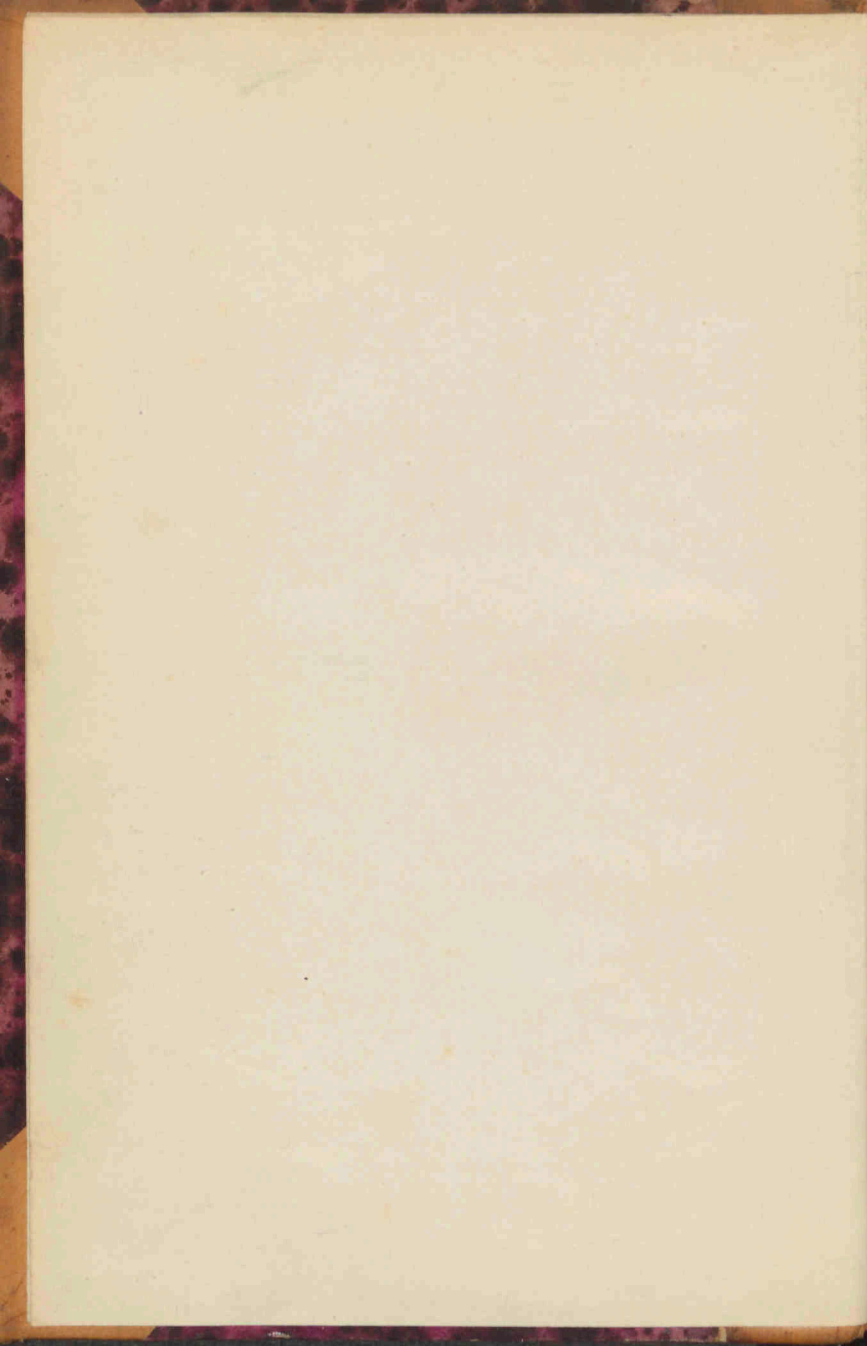
Det Kgl. Bibliotek

130025476086

Bag Lamperækken.

Dramatiske Smaating

af og ved

Henrik Lindemann.

Kjøbenhavn.

V. Pio's Forlag.

1888.

Intet af nærværende Arbejder maa opføres uden
min Tilladelse.

H. Lindemann.

I Mørke.

Vaudeville i 1 Akt

af

Henrik Lindemann.

„I Mørke“ opførtes oprindelig under Navnet „En Mørkets Gjer-
ning“ og i en for enkelte Sceners Vedkommende lidt anden Form
ved „Studentsamfundet“s Forestillinger paa Folketheatret i Februar
1883. Senere er det i den her foreliggende Form opført paa Folke-
theatret, første Gang i Maj 1883 med den paa næste Side angivne
Rollebesætning.

Personerne.

Kammerraad Rasmussen, Proprietær	Hr. Hellemann.
Clara, hans Datter	Frk. Dagmar Schmidt.
Frk. Vinter, hans Husbestyrerinde	Fru Alma Pedersen.
Pastor Højberg	Hr. Albert Price.
Kandidat Holm	- Reumert.
Ole, Kammerraadens Karl	- Lindemann.

Handlingen foregaar paa Rasmussens Gaard.

Stue.

Første Scene.

Frk. Vinter og Clara sidde til Venstre, beskjæftigede med Haandarbejde; Højberg læser højt for dem; Rasmussen er falden i Søvn i en Lænestol til Højre.

Højberg (læser).

»Ja i Sandhed, det er sørgeligt, det er meget sørgeligt, det er overordentlig sørgeligt, det er tunge Tider, vi leve i, meget tunge Tider, overor . . .

Frk. Vinter (afbryder).

Gud, hvor det er dejligt! Ja, den Bog kan De rigtignok være stolt af, Hr. Pastor! Synes De ikke ogsaa, at det er mageløs yndigt, Hr. Kammerraad? (Rasmussen snorker). . . . Aa, De maa endelig blive ved, Hr. Pastor . . .

Højberg (læser).

»Ja i Sandhed, Raahed og Vantro griber om sig overalt, Kjødets Lyster sidde til Højbords, Tiden er fordærvet, det er sørgeligt, meget sørgeligt, overordentlig sørg . . .

Holm (kommer hurtig ind).

Undskyld, at jeg forstyrrer, Hr. Pastor! —
Frøken Clara, vil De saa med paa den Fisketur?
Nu har jeg faaet en Mængde Orm til Madding.

Frk. Vinter.

Jeg antager rigtignok, at Clara foretrækker
at blive hjemme og høre Hr. Pastoren læse op
af denne dejlige Bog, istedetfor at gaa paa Fiske-
tur — saadan noget Dyrplageri!

Højberg.

Ja, i Sandhed, De har Ret, kjære Frøken,
det er afskyeligt, det er en Sag, hvorpaa »For-
eningen til Dyrenes Beskyttelse« særlig burde
henvende sin Opmærksomhed. Jeg saa f. Ex.
forleden Dag Hr. Holm dér med den roligste
Mine af Verden sætte en Regnorm — en stak-
kels uskyldig Regnorm — paa Krogen . . .

Holm.

Pastoren havde maaske hellere set, at jeg
havde taget en Bogorm — ?

Højberg.

Jeg forstaar Dem ikke. Men det forekommer
mig, at enhver, som ikke er bleven et Offer for
Tidens raa Materialisme, enhver som har Hjerte
i Livet . . .

Holm.

Han er ikke hjerteløs — ja, det forstaar
jeg med!

Højberg.

Jeg mener, at enhver, som har Hjerte i Livet...

Holm.

Naa, De mener formodentlig, at enhver, som har Hjerte i Livet, maa betragte det som en Hjertesag ikke at sætte en Regnorm paa en Krog?

Højberg.

Jeg mener, at enhver . . .

Holm.

Naa saaledes! Ja, det mener jeg med. Skal vi saa gaa, Frøken Clara?

Clara.

Ja, nu skal jeg strax være færdig.

Frk. Vinter.

Hvad hører jeg! Du vil virkelig . . . ?

Clara.

Ja, jeg har lovet Hr. Holm at gaa med, og det maa da absolut være en Hjertesag for et Meneske at holde sine Løfter, ikke sandt, Hr. Pastor?

Højberg.

Jo ganske vist, kjære Frøken, men der gives dog Tilfælde . . .

Holm.

Hvor man foretrækker at gaa paa Fisketur fremfor at sidde og kukkelure i en Stue og læse Prædikener, ja det har De Ret i. Lad os saa gaa.

Clara.

Ja, lad os saa gaa.

Rasmussen (vaagner).

J—a, lad os saa gaa! (afsides). Død og Pine! Jeg har nok faaet mig en lille Skraber. (højt). Men hvor er det, vi skal gaa hen?

Clara.

Paa Fisketur.

Rasmussen.

Paa Fisketur! Ja, lad os det. Kom saa da.
Farvel, Hr. Pastor, og Tak for Læsningen, det
var s'gu nydeligt, overmaade nydeligt!

(Rasmussen, Clara og Holm gaa).

Anden Scene.

Højberg. Frk. Vinter.

(Se efter dem).

Sang Nr. 1.

(Mel. af „En Spurv i Tranedans“.

1.

Frk. Vinter.

Nej, det er skjændigt, det er lumpent, det er grueligt!

Højberg.

Ja, jeg i Sandhed maa give Dem Ret.

Frk. Vinter.

Man har os haanet saa grovt som det er muligt!

Højberg.

Saadan Behandling er aldeles ikke net!

Frk. Vinter.

∴ Nær var jeg daanet!

Vi blev forhaanet.

Højberg.

Ja, man i Sandhed negligered os komplet! ∴

2.

Højberg.

Men, bedste Frøken, vi faar trøste os ved Bogen.

Frk. Vinter.

Ak ja, Hr. Pastor, lad os trøste os ved den!
Og nu forstyrres vi ej mere af nogen,
Saa kan man rigtig sig til Nydelsen gi' hen.

∴ Læs nu lidt mer blot,
Derom jeg be'r blot!

Højberg.

Ja, bedste Frøken, saa begynder vi igjen! ∴

Højberg.

Ak ja, kjære Frøken, det er i Sandhed svære
Tider; vi se dagligen Ting foregaa, som maa
faa vort Hjerte til at bløde; Ungdommen er ned-
sjunken i Synd og Fordærvelse, og selv den
ældre Slægt, som dog skulde staa som et lysende
Exempel, lader sig rive med af den yngres Vild-
farelser. Maa det f. Ex. ikke hos enhver, som
er aandeligen vakt, fremkalde en sand Hjerte-
sorg at se en Mand som Kammerraaden sidde og
snorke, rent ud sagt, naar der bydes ham en af
Aandslivets skønneste Frugter . . .

Frk. Vinter.

Aandslivets skønneste Frugter! Gud, hvor
det var dejlig sagt! Ja, De har Ret, det er
sørgeligt, men det er desværre altfor sandt,
Kammerraaden er ikke en Smule vakt, han har
ingen Sands for det højere, for det aandelige;
det er, som der saa skjönt staar i Deres herlige
Bog: »Aanden kan ikke trænge igjennem det
Vantroens Gitter, der omgiver hans Hjerte!«
Ak ja, kjære Hr. Pastor, der er kun faa, der

kan tale og sjerne som De, men der er ogsaa kun faa, der forstaa Deres Røst; men der er dog en, hvis Sjæl De fylder med Begejstring, en, hvis Hjertelag er det samme som Deres ...

Højberg.

Jeg véd det, kjære Frøken, jeg véd det, De har i Sandhed et aabent Øre for det Ord, der strømmer fra mine Læber ...

Frk. Vinter (rykker sin Stol nærmere til hans).

Ja, det har jeg, thi det er Dem, der har aabnet min Sjæls Øje og vakt mig af Syndens Dvale. (ømt). Ak ja, Hr. Pastor, vi to forstaa hinanden, ikke sandt?

Højberg (trækker sig ængstelig tilbage).

Ja i Sandhed, kjære Frøken, det gjør vi, det gjør vi! ... Ønsker Frøken saa, at jeg skal læse lidt mere —?

Frk. Vinter.

Ak ja! Læs, Hr. Pastor, læs!

Højberg (tager Bogen).

Hvortil var det nu vi kom —? Naa ... her er det. (læser). Ja i Sandhed, det er sørgeligt, det er meget sørgeligt, det er overordentlig sørgeligt ...

Tredie Scene.

De forrige. Ole (kommer).

Ole (med sjællandsk Dialekt).

Hr. Pastor, jeg skulde hilse og sige, at nu er det paa det sidste med den gamle Mette Per

Nilens nede i Fattighuset, og hun vilde jo gjerne have, at Præsten skulde sige et Par borgerlige Ord, inden hun stejler af . . .

Højberg.

Borgerlige Ord inden hun stejler af! Hvad er det for Udtryk! Tal dog med Respekt om slige alvorlige Ting, Menneske!

Ole.

Ja, Præsten maa meget undskyldte, om det var galt sat sammen, for jeg forstaar mig jo ikke paa saadan at snakke for mig, men det er da lige godt sandt, at hun er nærved at krapere, og . . .

Højberg.

Naa ja, det er godt, jeg skal strax komme.
(Ole gaar. Ja, De hører jo, kjære Frøken, at Pligten kalder. Saa maa jeg altsaa sige Dem Farvel.

Frk. Vinter.

Vi har da den Fornøjelse at se Dem igjen siden, Hr. Pastor?

Højberg.

Det skal være mig kjært.

Frk. Vinter.

De maa endelig komme og spise med til Aften.

Højberg.

Det skal være mig meget kjært.

Frk. Vinter.

Jeg har saadan nogle dejlige Kyllinger.

Højberg.

A—h! Det skal være mig overordentlig kjært! Men jeg skal jo, som De hører, til den gamle Mettes Dødsleje, og det kunde jo gjerne trække længe ud. Naa, jeg haaber, at hun vil skynde sig . . . (tager sig i det). Jeg haaber, at Vorherre snart vil gjøre Ende paa hendes Lidelser.

Frk. Vinter.

Ak ja, Gud give han vilde — saa kunde Pastoren dog maaske faa Tid til at smage paa Kyllingerne.

Højberg.

Jeg vil haabe det, kjære Frøken, jeg vil af Hjertet haabe det. Farvel!

Frk. Vinter.

Farvel, Hr. Pastor, Farvel!

(Højberg gaar).

Fjerde Scene.

Frk. Vinter (ene).

Nej, Mage til Mand har jeg ved Gud i Himlen aldrig kjendt. Det er en Engel! Sikken en Ægtemand det kunde blive! Ja, han er som en Mand bør være — det er jeg vis paa! Jeg har altid før hadet Ægteskabet, men nu vakler jeg, det føler jeg — jeg vakler. Og jeg tror ogsaa, han nærer lignende Følelser, han ser somme-tider saa løjerlig paa mig — aa saa dejligt! Bare han vilde tage Mod til sig! Han mangler

Mod, det søde Skind, men det kommer nok —
naar jeg hjælper ham lidt! Og saa! Aa, hvor
det bliver himmelsk at blive Præstekone! Og
saa skal jeg ikke mere kalde ham: Hr. Pastor!
Saa siger jeg: Claus! Min elskede Claus! — han
hedder Claus — og han siger: Min dyrebare
Rasmine!

Sang Nr. 2.

Mel. Erindrer De osv.

O! Hvilken Fryd og hvilken sjælden Lykke,
Naar vi hinanden fundet har, vi to,
Naar vi i Præstegaardens Fred og Hygge
Tilsammen kjærlig skulle fæste Bo!
Ja, herligt bliver det med ham at vandre
Igennem Livet lykkelig og fro.
Jeg elsker ham og vil ej have andre,
Thi vi forstaa hinanden ret, jo jo!

Femte Scene.

Frk. Vinter. Ole (kommer).

Ole.

Frøken! Jeg skulde spørge fra Kokkepigen,
om hun saa skulde pille de Kyllinger.

Frk. Vinter.

Ja, hun skal. — Naa, kom Præsten saa afsted?

Ole.

Jo, han er væk, ja Gu' er han saa. — Det
er for Resten mærkeligt med den Mand, saadan
han er blevet paa den senere Tid.

Frk. Vinter.

Hvad mener Du med det?

Ole.

Hæ, jeg mener s'gu det jeg siger. Jeg synes, han er bleven saa underlig akavet i den senere Tid. Tror Frøkenen ikke, at han skulde lide af Kjærlighed til et Fruentømmer?

Frk. Vinter.

Men Gud, Ole, hvor falder Du dog paa det?

Ole.

Jo, jeg er lige godt ikke saa tosset, jeg kan ogsaa opdage noget en Gang imellem.

Frk. Vinter.

Men hvad har Du da opdaget?

Ole.

Ja, nu skal De høre. Se forleden Dag kjørte jeg for Præsten over til Kristen Søren — han skulde have en Unge hjemmedøbt. Se, jeg sad begribeligvis foran og kjørte Bæsterne, og Præsten han sad paa Bagsædet; men saa sad han hele Tiden og gav sig saa underlig . . .

Frk. Vinter.

Gav sig?

Ole.

Ja, han sad og gabede og pustede saa morderlig, at jeg blev hel betænkelig ved det, og saa tænkte jeg lige strax ved mig selv: Han lider Fanden æde mig af Kjærlighedsfølelse til et Fruentømmer!

Frk. Vinter (afsides).

Ja, det er klart — han elsker mig! (højt). Ja, det kan jo være, at Du har Ret, Ole, men det kommer jo i Grunden ikke Dig ved.

Ole.

Nej, det gjør det heller ikke, men man gjør sig dog lige godt sine egne Tanker, naar man hører saadan noget. — Naa ja ja, saa siger jeg til Kokkepigen, at hun skal pille de Kyllinger.

Frk. Vinter.

Ja, gjør det.

Ole.

Jo. (gaar).

Frk. Vinter (ene).

Ja! Det er sikkert, han elsker mig! Gud give, han dog vilde tage Mod til sig! (gaar).

Sjette Scene.

Seenen staar tom et Øjeblik; derpaa kommer Rasmussen, Holm og Clara.

Rasmussen.

Det var da forbandet kjedeligt med det Regnvejrl Nu maa vi jo opgive Turen for i Dag, og jeg kan nu ikke fordrage at opgive noget, naar jeg en Gang har sat mig det i Hovedet. Hvad skal vi nu tage os for?

Holm.

Hvad mener De, Hr. Kammerraad, om at gjenoptage det Thema, vi talte om før? Jeg

vilde gjerne have Klarhed i den Sag, og det vil Deres Datter vist ogsaa.

Rasmussen.

Hør nu, min gode Holm, De er en prægtig Fyr, ja Gu' er De saa, og jeg kan godt lide Dem, men dette her kan der ikke blive noget af.

Holm.

Hvorfor ikke?

Rasmussen.

Fordi Kammerraaad Rasmussen er en Mand, der holder paa sine Principer!

Holm.

Jeg forstaar ikke ganske?

Rasmussen.

Saa skal jeg forklare Dem det. Ser De, jeg véd meget godt, at de Tider er forbi, da det var de gamle, der afgjorde det hele, da en Fader kunde sige til sin Datter: Ham skal Du have, og dermed Basta! Jeg følger med Tiden! Kammerraad Rasmussen er Fremskridtsmand, ja Gu' er han saa, min gode Holm; der er mange af disse moderne Vindbeutlerier, som jeg ikke kan fordrage, men man skal være rimelig — og derfor har jeg nu indrettet mig mit eget Princip.

Holm.

Naa, og det gaar ud paa?

Rasmussen.

Ja, ser De, det er jo arriveret et Par Gange, at der er kommet en Fyr og har friet til Clara. Enten hun nu synes om ham eller ej, saa siger

jeg til ham: »De er antaget paa Prøve!
Og kan De bestaa, skal det nok vise sig, at
Kammerraad Rasmussen er en Mand, som er
vant til at holde sine Løfter!«

Holm.

Paa Prøve siger De?

Rasmussen.

Ja, jeg siger til ham:

Sang Nr. 3.

Mel. Jeg kjender alle Ramlers.

Min Herre, det er muligt, at enes vi kan,
Dog ikke saa lempelig De slipper,
For Kammerraaden, ser De, han er s'gu en Mand,
Som holder paa sine Principer.

Holm og Clara.

Som holder paa sine Principer!

2.

Rasmussen.

Usigelig vilde det glæde mig, om
Lidt ofte i mit Hus De vilde komme,
Men et maa De huske: De kan ej komme som
Forlovet, før Aaret er omme.

Holm og Clara.

Nej, ikke før Aaret er omme!

3.

Rasmussen.

Jeg ta'r Dem paa Prøve, De er Aspirant,
Ja nu maa De vise, om De duer,
For hurtige Forlovelser er noget Tant,
Som Kammerraaden slet ikke bru'er.

Bag Lamperækken.

Holm og Clara.

Som Kammerraaden osv.

4.

Rasmussen.

I Fald om et Aar De min Datter staar an,
Saa faar De hende — ikke det glipper,
For Kammerraaden, ser De, han er s'gu en Mand,
Som holder paa sine Principer.

Holm og Clara.

Han holder paa sine Principer.

(Under Sangen er det begyndt at blive mørkt).

Rasmussen.

Ja, han faar i et Aar Lov til at komme her
i Huset saa meget han vil; saa kan han og min
Datter faa Lejlighed til at lære hinanden rigtig
at kjende. Vi har som sagt allerede haft et
Par Stykker paa Prøve, men da der var gaaet
en fjorten Dages Tid, gad Clara ikke se dem
for sine Øjne. Nu har vi en ny.

Holm.

Naa, og det er?

Rasmussen.

Pastor Højberg.

Clara.

Aa, Fader, Du véd jo meget godt, at jeg aldrig
vil gifte mig med ham.

Rasmussen.

Det kommer ikke mig ved! Kammerraad Ras-
mussen er en Mand, der plejer at holde sine

Løfter. Præsten skal have sit Aar til at gjøre Kur i.

Clara.

Ja men Fader, han kan ikke en Gang gjøre Kur.

Rasmussen.

Det er meget muligt — men det kommer heller ikke mig ved. Ja, nu maa De undskylde mig et Øjeblik, min gode Holm, jeg har noget at besørge. Kom Du med, lille Clara. (De gaa).

Syvende Scene.

Holm (ene). (Siden). Ole.

Holm.

Det er i Grunden en egen Maade, han har at følge med Tiden paa. — Den fordømte Præst! Hvem skulde have anet det —? Men der er sagtens ikke noget ved den Ting at gjøre, eftersom Kammerraad Rasmussen virkelig er en Mand, der holder paa sine Principer — selv om de er nok saa snurrige.

Ole (kommer med en Lampe, som han sætter paa Bordet).

Værsgod, Hr. Holm! . . . Hør, Hr. Holm, maa jeg spørge Dem om noget?

Holm.

Med Fornejelse, Ole.

Ole.

Tror De ikke, at der er fæl megen Kjærlighed i Luften i denne Tid?

Holm.

Ha ha! Hvad mener Du med det, Ole?

Ole.

Jeg mener s'gu, at det maa dog vist ligge i Luften, at Folk de lige paa en Gang faar saadan en gevaltig Lyst til Kjæresteri og saadan noget Jav, for igaar blev Malkepigen forlovet med den skævbenede Karl, som tjener hisset ovre hos Hans Pæsen, og i Dag har jeg opdaget et Par til.

Holm.

Naa da! Hvem er det?

Ole.

Det er Præsten og Frøken Vinter.

Holm.

Hvad for noget! Nej, Ole, der tager Du bestemt fejl. Men hvor kommer Du for Resten paa den Idé; den er slet ikke saa gal, de to kunde i Grunden passe ganske godt sammen.

Ole.

Aa ja, saamænd, det kan blive et ganske net Par. Og det er nu aldeles bestemt, det tør jeg bande Fanden sla' mig paa! Og De kan stole paa, Hr. Holm, at den Slags med Kjærlighedsfølelse og saadan noget, det er noget, som jeg forstaar mig paa, for jeg har væt forlovet fem Gange, men det har væt ulykkelig hver Gang, og nu har jeg bestemt, at jeg ikke vil mere. Men jeg har Forstandighed i de Dele, Hr. Holm, jeg er ikke saa akavet som man

skulde tro; jeg kan ogsaa opdage noget en Gang imellem.

Holm.

Du begynder virkelig at interessere mig, Ole
Hvad har Du da opdaget?

Ole.

Jo, se før var jeg kommen ned i Kjøkkenet, for jeg vilde gjerne slaa en Sludder af med Kokkepigen — det er saadan en morderlig kjøn Pige — og der stod jo Frøken Vinter og stegte nogle Kyllinger, og saa hørte jeg ganske tydelig, at hun stod og hviskede for sig selv: »Claus! Min elskede Claus!« — og saadan noget. I Begyndelsen kunde jeg ikke begribe, hvad det skulde betyde, men saa kom jeg til at huske paa, at Præsten han hedder Claus, for det stod jo i Avisen dengang han blev udnævnt.

Holm.

Ja, det er rigtigt; men Du er jo en stor Skjælsmester, Ole!

Ole.

Ja Gu' er jeg saa, Hr. Holm! Jeg har nu saadan min Plaserlighed af at gaa og udgranske den Slags Ting, især naar det er om Kjærlighedsfølelse. Naa ja, nu tror jeg, jeg vil gaa lidt ned i Kjøkkenet igjen, Hr. Holm.

Holm.

Skal Kokkepigen maaske være den sjette, hvad Ole?

Ole.

Nej, De kan tro nej, Hr. Holm, jeg er dog ikke saa taavli. Nej, jeg vil ikke have mere med det Forlovelsesvæsen at gjøre, for Fruentømmerne det er lige godt noget Rak! Man har ikke andet end Vrævl og Sludder af dem. Naa ja ja, Farvel, Hr. Holm! (gaar).

Holm.

Farvel, Farvel, Ole!

Ottende Scene.

Holm (ene. Siden). Højberg.

Holm.

Skulde der være noget i det, han siger? Skulde hans Velærværdighed virkelig have be-
daaret Frøken Vinters unge Hjerte —? Men
Død og Pine! Den Historie maa jeg naturligvis
drage Fordel af. Kunde der blive et Par af de
to, var det hele jo i Orden! Den Ting maa
overvejes nærmere.

Højberg (kommer baglænds ind, uden at se Holm).

Tusind Tak, kjære Frøken, gjør Dem endelig
ingen Ulejlighed — — — (kommer ind). Ah, Kyl-
linger og en Flaske god Vin, haaber jeg . . .

Holm.

Det haaber jeg med, Hr. Pastor.

Højberg (forvirret).

Hr. Holm . . . Er De her? . . . Jeg saa
Dem i Sandhed ikke . . .

Holm.

Naa, det glæder mig, Hr. Pastor, at De dog ikke ganske foragter denne Verdens Goder. Saa er der dog endnu lidt i Dem af den gemytlige Student, De en Gang var. Ja, De husker vel nok vore muntre Studenteraar?

Højberg.

Jo, jeg husker dem meget vel. Men ak! Det er i Sandhed kun sørgelige Minder, De der fremkalder hos mig, Minder om en Tid, hvor jeg — hvad det højere, det aandelige angaar — stod saa saare lavt, hvor jeg endnu var blind nok til at deltage i letsindige Venners Daarskaber . . .

Holm.

Jeg var en af disse Venner — husker De ogsaa det?

Højberg.

Jo, jeg mindes det desværre ganske tydelig. Men ikke sandt, ogsaa De er bleven forandret siden den Tid, ogsaa De er bleven vakt af det Syndens Liv, vi dengang førte . . .

Holm.

Hør, Højberg, lad os nu være ærlige. Alt det, De der siger, er jo lutter Talemaader, som De ikke mener noget med. Lad os være enige om, at De i alt væsentligt er den samme som før. Men De er en praktisk Natur. De har indset, at fordi man har Interesse for det højere, det aandelige, er der slet ikke noget i Vejen

for, at man ogsaa kan have lidt tilovers for det materielle. Og den Livsanskuelse har De anvendt med ubestrideligt Talent, den har skaffet Dem et godt Embede og et behageligt Liv — og den er nu oven i Kjøbet næved at skaffe Dem en elskværdig Kone.

Højberg (forbavset).

Hvorledes, De véd —

Holm.

At De tænker paa at gifte Dem — ja, det véd jeg. Og for at give Dem et Bevis paa, at jeg ikke saa let taber Interessen for gamle Venner, selv om vi stemmer mindre godt overens i et og andet, har jeg endogsaa paa Deres Vegne undersøgt Situationen — og jeg er derved kommen til det glædelige Resultat, at De er gjenelsket.

Højberg.

Men kjære, bedste . . . jeg er i Sandhed forbavset over Dem. Hvorfra kan De vide —?

Holm.

Fra Deres elskede selv! For ikke sandt, det er jo Frøkenen her i Huset, som er Deres udkaarede?

Højberg.

Jo, ganske vist . . . Men jeg forstaar blot ikke, hvorfra De kan vide, at hun . . . saadan . . . elsker mig —?

Holm.

Det har jeg jo sagt Dem: fra hende selv! Hun har megen Fortrolighed til mig, og det er

jo saa naturligt. De har vel hørt, at vi er Barndomsvenner —?

Højberg.

Nej, det har jeg dog ikke . . .

Holm.

Ikke? *(afsides)*. Det har jeg s'gu heller ikke!
(højt). Jo, det er vi, saa De kan jo nok forstaa . . .

Højberg.

Jo, det forstaar jeg meget vel. Hun har alt-saa virkelig sagt Dem . . . ?

Holm.

At hun elsker Dem — ja, det har hun sagt, og hun har endogsaa tilføjet, at hun ikke vilde have det mindste imod at bønføre Dem naar som helst — selv om det var endnu i Aften.

Højberg.

Nej, hvad siger De! Det var da højest besynderligt. Det har jeg slet ikke kunnet mærke paa hende.

Holm.

Ja men det kommer vist af — ja undskyld, at jeg siger det saa ligefrem — at De ikke har synderlig Erfaring i det Kapitel.

Højberg.

Ja, deri har De i Sandhed ganske Ret. Jeg er saa uvant i slige Sager, jeg kjender ikke Kvindehjertets Gaader. Ja, jeg føler det, jeg bør tale; men jeg kjender mig selv, jeg véd, at jeg strax bliver genert, naar det afgjørende Øjeblik kommer. Naar hun endda blot ikke saa

paa mig, medens jeg sagde det! Hør, kjære Ven, kan De ikke give mig et Raad?

Holm.

Ja, det er jo rigtignok en meget vanskelig Sag . . . (afsides). Bravo! Jeg faar en Idé! (højt). Jeg har det! Hvad mener De om at lade Frieriet foregaa i Mørke? Saa kan hun ikke se Dem, og De kan tale ganske ugenert.

Højberg.

I Mørke! Men kjære, hvor vil De hen! Det gaar aldrig an. Siger ikke Skriften: »I skulle fly Mørkets Gjerninger —«?

Holm.

Jo, ganske vist, det siger den, men hvad, for en Gangs Skyld gjør det vel ikke saa nøje?

Højberg.

Nej, aa nej saamænd . . . (mistænksom). Men sig mig, Hr. Holm, hvorfra véd De egentlig alt dette?

Holm

Men Herregud, det har jeg jo sagt Dem. Husk paa, at vi er Barndomsvenner.

Højberg.

Aa, det er sandt ja! . . . I Mørke —? Ja, det kunde jo være, maaske det dog kunde lade sig gjøre . . .

Holm.

Ja, det kan De stole paa. Det er en udmærket Idé. Det vil jo desuden kaste et vist romantisk Skjær over Scenen.

Sang Nr. 4

Mel af „Intrigerne“.

Tænk blot, hvor pikant,
Skjønt, interessant,
Skjønnere man kan sig ikke tænke!
Skjult af Mørkets Slør
Hvisker De: O hør!
Vil Du, Elskte, mig Dit Hjerte skjænke?
Højberg.
Vil Du, Elskte, mig Dit Hjerte skjænke?

2.

Holm.

Rødmende hun da
Vil Dem svare: „Ja,
Altid vil jeg elske Dig, Du søde!“
Endt er da hvert Savn,
Og i Mørkets Favn
Deres Læber vil hinanden møde.
Højberg (begejstret).
Vore Læber vil hinanden møde!

Højberg (ivrig).

Hør, jeg gaar ind paa det, jeg frier endnu i
Aften, strax! Gid hun var her!

Holm.

Jeg skal med Fornøjelse kalde paa hende,
hvis De ønsker det.

Højberg.

Tusind Tak, kjære Ven. Det er et sandt
Venskab, De viser mig, og jeg takker Dem af
Hjertet.

Holm.

Aa jeg be'r! Nu skal jeg kalde paa Frøkenen
— og saa tager jeg Lampen med det samme.

Højberg.

Lampen? . . . Naa ja, det er sandt, gjør det,
kjære Ven.

(Holm gaar med Lampen Scenen bliver ganske mørk).

Niende Scene.

Højberg. (Siden). Frk. Vinter.

Højberg (alene).

Endelig kommer da altsaa det lykkelige Øjeblik, hvor jeg skal tolke mit Hjertes Følelser for hende . . . ! (Løber paa en Stol). Saa! Det er da ogsaa forskrækkeligt, saa det er mørkt, og jeg er desværre saa nærsynet. Det var ogsaa en højst besynderlig Idé med dette Mærke . . . Ah, der kommer nogen, det er hende.

Frk. Vinter (kommer ind).

Men Gud forbarme sig, her er jo bælgmørkt, det var da mærkværdigt — Der staar en der! Gud, det er ham!

Højberg (afsides).

Hm . . . hvordan skal jeg nu begynde? (højt). Ja, jeg haaber, kjære Frøken, at De undskylder min Fordring med Hensyn til Mørket . . .

Frk. Vinter.

Ja. (afsides). Gud véd, hvad han mente med

det, det har en dybere Betydning, det er jeg vis paa.

Højberg.

Hm . . . det er en besynderlig Skjæbnens Ironi, at netop De, kjære Frøken, skal foretage en saa højtidelig Handling i Mørke . . .

Frk. Vinter (afsides).

Gud, han er bleven gal af Kjærlighed, der er jo ingen Mening i det han siger!

Højberg.

. . . Det er i Sandhed en mærkelig Skjæbnens Ironi, siger jeg; thi Ordet »clarus, clara, clarum«, det betyder netop paa vort Modersmaal »lys«, og den feminine Form af dette Ord bliver altsaa Betegnelsen for en Kvinde . . . hm . . . der elsker Lyset, og det véd jeg i Sandhed ogsaa, at De gjør, kjære Frøken. Det er kun i dette ene Tilfælde, at Deres skønne Navn ikke passer ganske for dem; i alle andre Tilfælde passer det fuldstændig. Ja, i Sandhed, Frøken, Deres Navn er en Betegnelse for Lyset . . . hm . . .

Frk. Vinter (afsides).

Saa? Betyder Rasmine Lys? Det har jeg saamænd aldrig vidst før!

Højberg.

. . . Deres Navn er en Betegnelse for Lyset, og det med Rette. De er det Lys, som har kastet sine Straaler i min Sjæl . . .

Frk. Vinter (afsides).

Gud, nu begynder han . . .

Højberg.

Ja, i Sandhed, Frøken, nu er Timen kommen,
denne højtidelige Time, da jeg maa sige Dem,
at jeg elsker Dem.

Sang Nr. 5.

Mel. „Mir fliehen alle Freuden“.

Ja, Du mit Hjerte fængsler
I Kjærlighedens Baand,
Og Du med søde Længsler
Har helt opfyldt min Aand!
O vil min Bøn Du høre paa?
Vil Du et Hjerteord forstaa?
O vil Du elske mig?
Min Sjæl Du har bedaaret,
Den helt tilhører Dig,
O, vil Du elske mig?

Frk. Vinter (falder ham om Halsen).

Ja, min elskede Claus!

(Musiken slaar over i en rask Dansemelodi).

Tiende Scene.

Præsten og Frk. Vinter staa et Øjeblik med hinanden om Livet, derpaa kommer Ole (med en Lampe), Rasmussen, Holm og Clara.

Rasmussen (da han ser Præsten og Frøkenen, som stadig omfavne hinanden).

Men hvad Satan er det, Hr. Pastor?

Ole.

Ja, der kan De se, hvad jeg sagde, Hr. Holm, der er morderlig Kjærlighed i Luften!

Højberg (opdager Fejltagelsen).

Men Du almægtige Skaber . . . det er jo . . .

Frk. Vinter.

Ja, Hr. Kammerraad, nu kan De gratulere os, nu har min Claus og jeg endelig fundet hinanden!

(Stor og almindelig Forbavselse).

Rasmussen.

Hør, véd De hvad, det var s'gu mærkeligt dette her . . .

Højberg.

Ja men, Hr. Kammerraad, jeg forsikrer Dem...

Frk. Vinter.

Gud Hr. Kammerraad, har De slet ikke mærket det før. Claus og jeg, vi har saamænd elsket hinanden i mange Tider . . . ikke sandt, min søde Ven.

Højberg (aandsfraværende).

Jo . . . men . . .

Rasmussen.

Naa saa det har De . . . ja, saa gratulerer jeg.

Alle.

Gratulerer, gratulerer . . .

Højberg.

Ja, mangfoldig Tak, men . . .

Frk. Vinter (afbryder ham).

Ak jo, det er saamænd længe siden, at den Kjærlighed begyndte at yttre sig. Allerede i Vinter, naar Du sad og læste for mig om Aftenen, da mærkede jeg nok, hvordan det var fat,

og Du kan tro, jeg forstod de Øjekast . . . aa de dejlige Øjekast! . . . som Du sendte mig. Og husker Du den Aften, da vi gik nede i Haven sammen i Maaneskin — ja, Du var næsten lidt for slem den Gang — af en Præst at være! Men nu — nu er Du min elskede, dyrebare Claus!

Højberg (forknyt).

Ja, det er jeg! . . . (afsides). Det er rædsomt! Jeg bliver nødt til at tage hende, ellers blamerer hun mig fuldstændig . . . Naa, lad gaa . . . Men det er lidt drøjt . . .

Holm.

Hvad siger De, Hr. Pastor?

Højberg (sagte).

Jeg siger, at De er en Ræv!

Holm (ligeledes).

Ja, men De véd nok, at Frænde er Frænde værst! — Naa, hvad siger De nu, Hr. Kammerraad?

Rasmussen.

Jeg siger, at Kammerraad Rasmussen er en Mand, der holder paa sine Principer!

Holm.

De giver altsaa deres Samtykke?

Rasmussen.

Samtykke? Nej, kjære, men De er antaget paa Prøve i et Aar!

Holm.

Tak, Hr. Kammerraad.

Clara.

Tak, kjære Fader!

Ole.

Hvad for noget? Vil De nu ogsaa til det? Ja, er det ikke det jeg siger — der er en morderlig Kjærlighed i Luften!

Holm.

Ja, Du skulde tage Kokkepigen, Ole, saa blev vi tre Par.

Ole.

Nej, Hr. Holm, jeg skal ikke have mere af det Vrævleri, Kvindfolket duer ikke til noget nu til Dags! Men de har nu altid været saa fælt tossede til at rende efter mig. For Resten skulde jeg sige, at Aftensbordet er dækket.

Frk. Vinter.

Ja, lad os saa gaa til Bords! Gudskelov, at Du dog kom tidsnok til Kyllingerne, elskede Claus!

Højberg.

A—h! Kyllingerne! (afsides). Hun kan da i ethvert Fald lave god Mad.

Rasmussen (til Holm).

Ja ja, kom saa, De Aspirant, lad os nu gaa ind og drikke et Glas paa et godt Udfald af Prøven.

Holm.

Gjerne, Hr. Kammerraad! Men vi har dog én Ting at afgjøre først.

Slutningssang.

Mel. Fredmanns Sanger 42.

1.

Holm.

Dem, Hr. Kammerraad, jeg takker,
Nu da jeg min Clara faar.

Rasmussen.

Kjære Ven, derom vi snakker
Ej før om et Aar.
Kan hende, at Aaret
Af Sadlen Dem vipper,
I Stykker saa gaar'et,
For jeg har Principer,
Ja husk, den Sag er klar,
Principer jeg Skam har!

Kor.

Ja, husk, den Sag er klar,
Principer han Skam har!

2.

Frk. Vinter.

Claus, min søde dyrebare
Ven, til Bords vi nu vil gaa,
Gudskelov, at Du de rare
Kyllinger kan faa!

Højberg.

Ja Kyllinger — ah! —
De skal herlig mig smage,
(afsides) I Tilgift — ak ja! —
Hende selv maa jeg tage;
Det gik mig rigtig snavs.

Frk. Vinter.

Min dyrebare Claus!

Kor.

Det var slet ikke snavs,
Hun fik sin egen Claus!

3.

Ole (til Publikum).

Kjærlighed i Luften ligger,
Det er rent kraperligt, men
En Ting soren er og sikker;
Jeg vil ej igjen
Ha' Kjærester, men
De paa en Ting kan stole,
At faar jeg en Ven,
Saa fornøjer det Ole . . .

Clara.

Ja, hvis vi, før vi gaa,
En Ven i Dem kan faa,
Saa vil vi ved vor skumle Plan
Dog Maalet naa!

(De sidste Strofer gjentages af alle).

Tæppet falder.

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

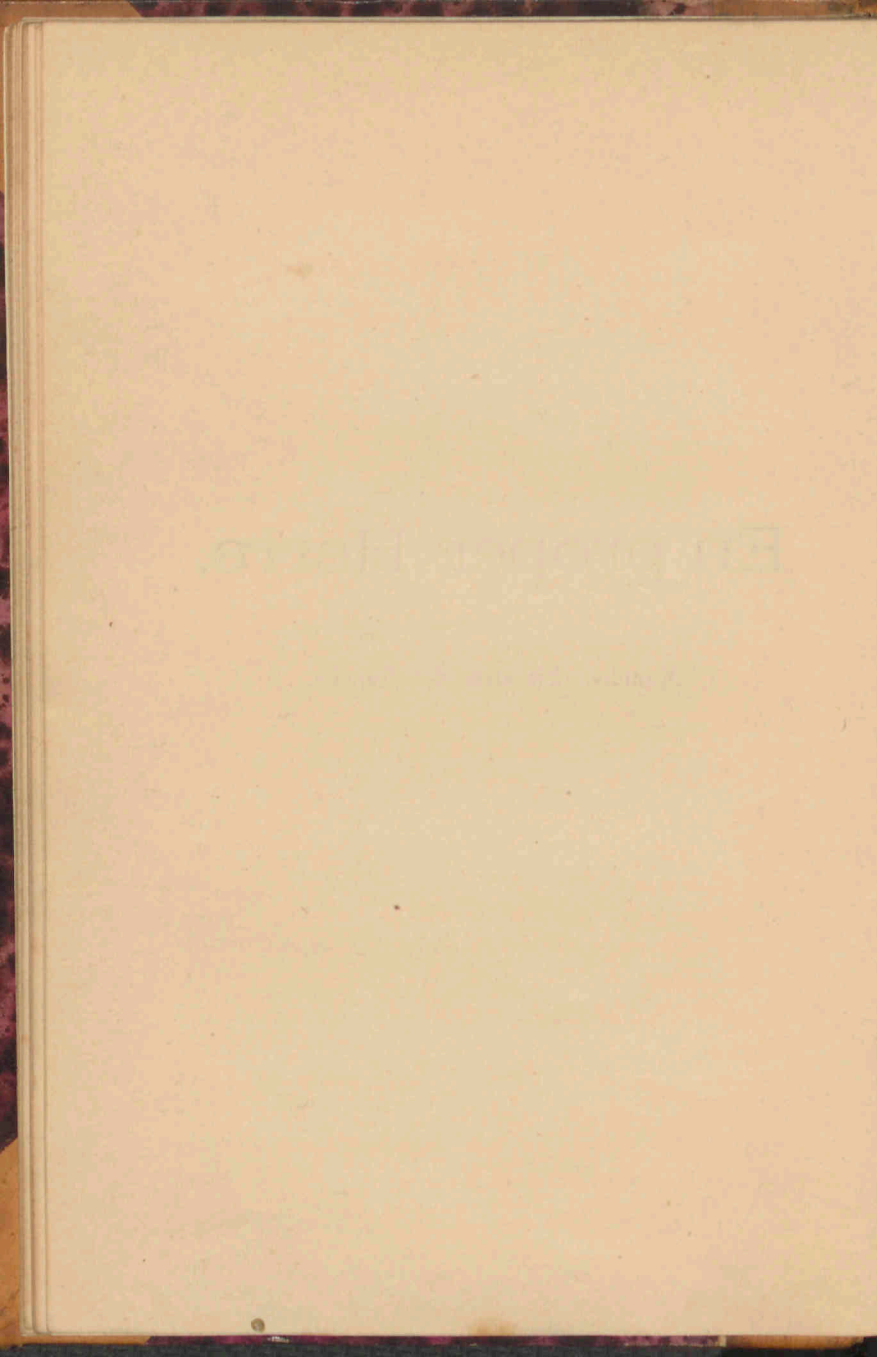
1875

1875

1875

En proper Herre.

Monolog, frit efter det franske.

En Herre

(Kommer ind, ivrig beskæftiget med at børste Støvet af sin Frakke)

Jeg har ingen Middagsmad faaet i Dag. Og kan De tænke Dem hvorfor? Ene og alene fordi jeg havde været saa dum at modtage en Indbydelse til Middag hos min Ven Oskar.

Jeg modtager ellers aldrig den Slags Indbydelser. Jeg har ligefrem Skræk for at spise ude; man kan aldrig vide, om Maden er propert til-lavet. Men jeg vidste, at Fru Petersen og hendes Datter kom der, og hun er allerkjæreste, den lille Frøken Petersen!

Oskar og jeg var i Selskab sammen med hende forleden, og da kom jeg til at sige til ham: »Hør, véd Du hvad, Frøken Petersen hun er i Grunden ligefrem bedaarende. Jeg tror, jeg er skudt, Du!« Saa fandt Mennesket øjeblikkelig paa at invitere os til Middag sammen. Det var fiffigt, hvad? Ja, han er et godt Hoved, Oskar, men hvad kan det nytte — naar han ikke er proper. Det er meget muligt, at jeg ikke er

noget godt Hoved, men proper det er jeg, meget proper!

Naa, da jeg vaagnede i Morges, sagde jeg alt-saa til mig selv: »I Dag er det Du skal til Mid-dag hos Oskar.« Saa tog jeg et Bad, og derpaa spiste jeg Frokost — blødkogte Æg. Jeg spiser altid blødkogte Æg -- det er det propreste! Dem kan man da være sikker paa at ingen har rørt ved indvendig. Jeg bruger ogsaa altid maskin-æltet Brød, og alt det Vand, jeg drikker, bliver filtreret, medens jeg selv ser paa det. Jeg har et brillant lille Apparat til det samme. De skal gjerne faa Fabrikantens Adresse ved Lejlighed.

Da jeg havde spist Frokost, vaskede jeg mine Hænder og barberede mig. Jeg barberer mig altid selv; det er det propreste! Derpaa tog jeg rent Lintøj paa og fik mine Støvler børstede; saa vaskede jeg Hænderne igjen og gik hen til Friseren for at faa et Hovedbad — Champooing, De véd. Jeg tager Champooing hver Dag Klokken tre.

Saa gik jeg hjem, vaskede Hænderne, tog rent Lintøj paa og barberede mig lidt igjen, børstede mit Tøj — man faar saa meget Støv paa sig paa Gaden — trak i Gala og gik hen til Oskar.

Goddag, Frue, Goddag, Oskar! Goddag, Fru Petersen! Goddag, Frøken Petersen! Goddag allesammen! — Jeg fik Lov til at vaske Hæn-

derne i Oskars Værelse. — Støvet paa Gaden, De véd.

I Suppen fandt jeg en lille, ny Gulerod. Jeg holder ellers umaadelig meget af Gulerødder, men jeg kunde tydelig se paa denne, at den havde været i nær Berøring med Kokkepigens Fingre. Hjemme hos mig bliver Gulerødderne altid skrabede ved Hjælp af en lille Maskine, som er opfundet til det samme. Vil De have Fabrikantens Adresse? Jo, med Fornøjelse.

Jeg tabte øjeblikkelig Appetiten. Det var mig aldeles umuligt at spise mere af Suppen. Saa fik vi noget Brød, som saa meget mistænkeligt ud. Jeg sagde ingenting, men tog et Stykke, som jeg puttede ind i min Serviet. Servietten var temmelig proper, det maa jeg indrømme; men det var saamænd ogsaa det eneste propre, der var paa Bordet, naar jeg undtager Knivene og Gaflerne, som saa nogenlunde anstændige ud.

Saa tog jeg min Kniv og skar meget forsigtig hele Skorpen af Brødet. Det indvendige saa temmelig renligt ud. Oskar lagde Mærke til, hvad jeg foretog mig, og begyndte strax at komme med Drillerier.

Jeg spiste ikke andet end den Smule Brød; det var mig umuligt at faa noget af de andre Retter ned. Jeg kom hele Tiden til at tænke paa Kokkepigen, som havde smagt paa Suppen, spækket Haren og kommet Farce i Kalkunen. Jeg var lige ved at faa ondt, og saa maatte jeg

endda sidde og se paa, hvordan de andre tog for sig af Retterne.

Jeg drak blot en Smule Bordeaux, for jeg véd, at den bliver propert tillavet. I Bordeaux bliver Druerne ikke mere pressede paa denne Maade (stamper i Gulvet). Der er Maskiner til det. Ja, jeg har desværre ikke Fabrikantens Adresse ellers skulde De gjerne have faaet den.

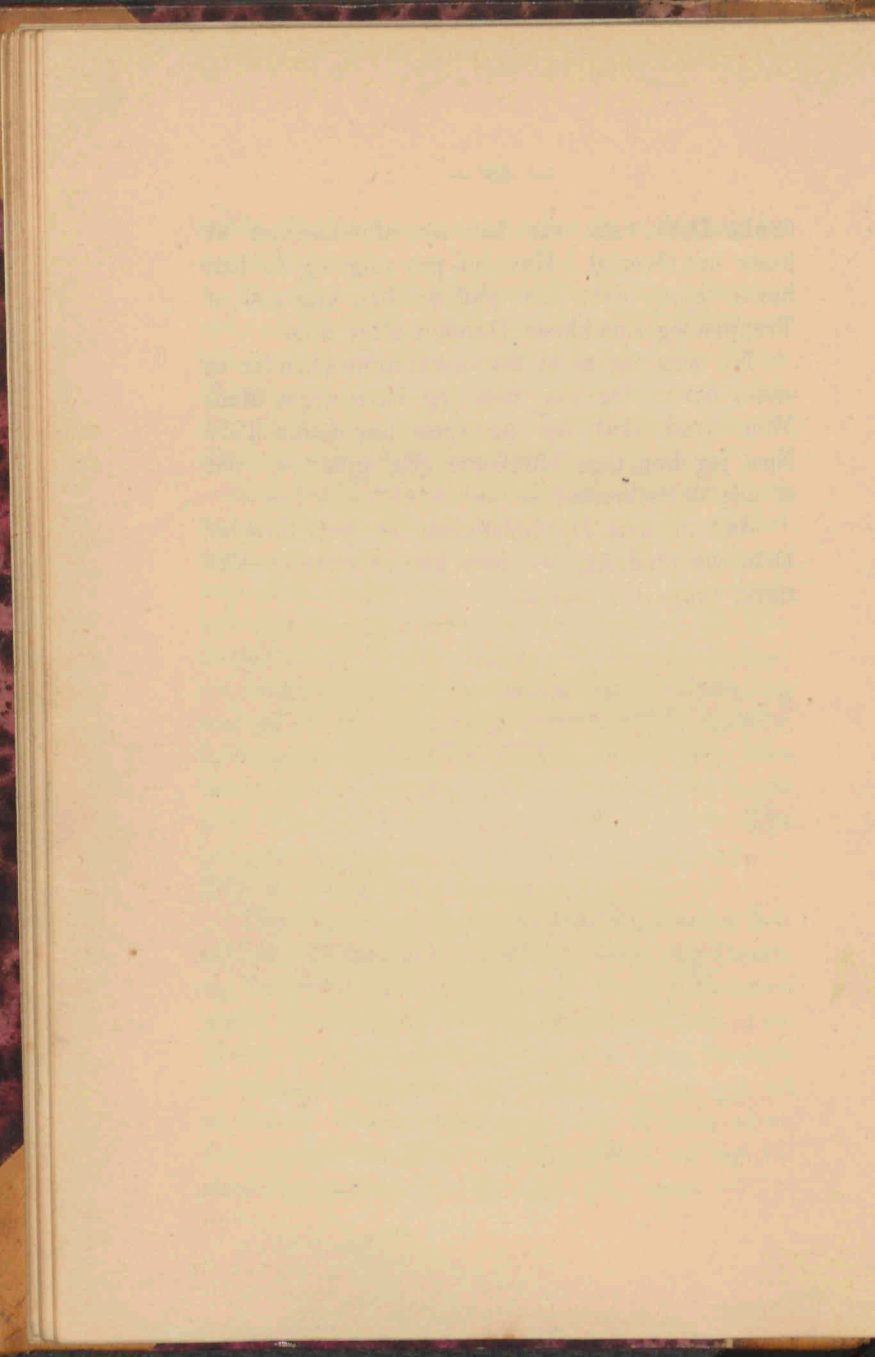
Jeg lagde Mærke til, at Oskar saa mere og mere alvorlig ud for hver Gang jeg lod en Ret passere uden at røre den. I lang Tid fandt jeg mig med Taalmodighed i at se paa dette modbydelige Griseri, men da jeg tilsidst saa Fru Petersen og hendes Datter — hendes Datter! — spise Jordbær, som ikke var skyllede, og som jo rimeligvis var plukkede af de rædselsfuldeste snavsede Fingre, saa kunde jeg ikke holde det ud længere. Jeg rejste mig og sagde med Værdighed til Oskar: »Fy! Du er ikke proper! Ingenting i Dit Hus er propert — ikke en Gang Dine Gæster!«

Der blev naturligvis et grueligt Røre i Selskabet. Oskar blev rasende og viste mig Døren, og det værste af det hele var, at Fru Petersen sagde til sin Datter: »Ja, Du havde Ret. Den Herre er i høj Grad uopdragen!« Jeg forsøgte at trække overlegent paa Skuldrene, og gik ud af Stuen. Oskar fulgte med. Da vi kom udenfor, spurgte jeg ham, om han tillod, at jeg vaskede mine Hænder, før jeg gik, men vil De

tænke Dem, saa var han saa uforskammet at kaste mit Overtøj i Hovedet paa mig, og da han havde gjort det, saa puffede han mig ned af Trappen og smækkede Døren i efter mig.

Nu maa jeg se at faa vasket mine Hænder et andet Sted. Og saa maa jeg have noget Mad. Men hvad skal jeg nu spise paa denne Tid? Naa, jeg kan tage blødkogte Æg igjen; — det er dog det sikreste! — — — — —

Ja, nu maa De undskylde, at jeg forlader Dem saa pludselig — men her er virkelig ikke rigtig propert! (Gaar ud).

Ved Vuggen.

Monolog,

frit efter

Ernest Legouv .

„Ved Vuggen“, som tidligere har været trykt i „Ude og Hjemme“,
spilledes første Gang af Fru Betty Hennings ved „Fremtiden“s
Fest i Kasino i Februar 1883.

Dette lille Stykke har kun en Scene — og kun en Rolle. Denne Rolle er skrevet for Mlle. Delaporte, som med stort Bifald har spillet den i Rusland. Stykkets eneste Person er tyve Aar gammel, paa en Gang Hustru og Barn. Det er, hvad man i Theatersproget kalder en Ingenuerolle. Heltinden har, til Trods for de nye Følelser, hendes Stilling som Hustru og Moder har udviklet, bevaret det Præg af Naivetet, som i Reglen er særegent for de unge Piger. Det er en Ingenue-Moder, en Ingenue-Hustru og en Ingenue som skinsyg. Alt dette synes at passe mindre godt sammen — men det er netop det originale ved denne lille Dame, hvis hun overhovedet har nogen original Egenskab. Jeg beder de Damer, som ville spille — eller læse — denne Rolle, om at gjenkalde i Erindringen det fine, krystalklare og yndefuldt naive Tonefald, der som en naturlig Musik strømmede fra Mlle. Delportes Læber i „Vieux garçons“ eller i „Montjoie“. Kunne de ikke det, beder jeg Dem lægge Mærke til følgende Raad. Denne unge Kvinde er tyve Aar. Spil — eller læs — Rollen, som om hun kun var sexten.

E. Legouvé.

Stue. Et lille Bord. Paa en af Stolene ligger en Morgenfrakke. Dør i Baggrunden. Til Venstre et Vindue, som vender ud til en Have. Til Højre en Dør, som fører ind til et andet Værelse.

Marie.

(Naar Tæppet gaar op, staar hun i Døren til Højre og taler ind i det andet Værelse, hvor der staar en Vugge med et lille Barn i).

Saa! Vil han nu være artig og strax lægge sig til at sove. (Kommer frem paa Scenen). Han er ikke to Aar endnu, men alligevel er han en ren Despot. Naa, det er jo for Resten et godt Tegn; det viser, at Fyren faar Karakter. Og jeg holder nok af, at Mændene har Karakter. (Ordner noget paa Bordet). Det er forbavsende, saa det Barn er tidlig udviklet. Jeg kan allerede tydelig læse i hans Ansigt, hvordan han bliver, naar han voxer til. Jeg er nu for det første vis paa, at han bliver en fuldendt Gentleman; der er noget nobelt i hans Blik og tillige noget intelligent og skarpsindigt. De skal se, han bliver saamænd nok Diplomat! Gud véd, om han er faldet i Søvn. (Hun gaar hen i Døren). Nej, han er lysvaagen endnu. Er det nu ikke Tegn paa Dannelsen, at han

slet ikke skriger? (Ser igjen paa ham). Aa, den lille Skjælm! Nu forstaar jeg det, han vil have, at jeg skal flytte Vuggen herind. (Taler til ham). Nej, Du, det kan slet ikke gaa an, Du maa blive, hvor Du er. (Afsides). Aa, hvor han ser bønfoldende paa mig. Ja, han er bedaarende. Gud véd, hvordan det skal gaa de stakkels Damer, naar han bliver stor. (Taler til ham). Ja, men naar jeg nu flytter Dig, vil Du saa love mig, at Du vil sove lige strax — lige strax. Lover Du mig det? Naa, ja ja da, saa skal Du ogsaa faa Lov til at komme herind. (Gaar ind i Værelset til Højre og kommer strax efter tilbage, bærende en Vugge). Aa, hvor han er tung! Han bliver vist voldsom stærk! Puh! (Bøjer sig over Vuggen). Vil han nu huske, hvad han har lovet mig, og lægge sig til at sove lige strax. Hvad er det, Du vil have? At jeg skal kysse Dig? (Kysser ham). Naa, er det saa godt? (Trækker Tæppet op over ham og sætter sig hen ved Bordet). Nu skal jeg til at arbejde; jeg vil lave en lille Hue til ham. (Begynder at sy.) Tidligere, naar jeg tænkte paa den lille Dreng — for jeg var nu sikker paa, at det blev en Dreng — saa forestillede jeg mig altid, at han var fire Aar. Nu holder jeg meget mere af en paa to. Saadan en er saa grinagtig, han ligner baade en Dreng og en Pige . . . Jeg synes, han rørte sig. (Rejser sig og gaar hen til Vuggen). Nej, nu sover han. Se, hvor sødt han ligger! Den lille Fod er krøbet udenfor Tæppet, og Hovedet er dukket helt ned i

Puden som en Fugl i sin Rede. Og se det lille buttede Ben der. Aa, hvor det er nydeligt! (Ler). Jeg bliver hel sværmerisk, tror jeg . . . Saa, nu rører han sig igjen. Bare jeg ikke har vækket ham. Nej, Øjnene er lukkede. Han smiler. Hvor han ligner ham. (Hun gaar hen til Bordet og tager igjen fat paa sit Arbejde; lille Pavse). Ja, han ligner ham — og det er da ikke saa underligt. I de tre Aar, jeg har været gift med Paul, er der jo ikke gaaet en Time, ikke en halv Time, uden at jeg har tænkt paa ham. (Lille Pavse). Fortjener han nu ogsaa al min Kjærlighed? . . . Aa fy, nu kommer de stygge Tanker igjen. Paul paastaar, at jeg er skinsyg. Skinsyg! Aa nej, nej, det er jeg ikke. Det er stygt at være skinsyg, at plage den, man holder allermest af. Jeg har en Gang set et Billede, som forestillede Skinsygen. Det var en Kvinde — uh, hun saa saa afskyelig ud. Nej, nej, nej, jeg vil ikke være skinsyg Men jeg elsker Paul saa højt, at jeg altid er bange for, at der skal komme nogen og tage ham fra mig. Og det er ganske naturligt, for Paul er virkelig saa umaadelig sød, at alle Damer maa synes om ham. Desuden er jeg jo hans, hans alene, saa er det da heller ikke mere end rimeligt, at jeg ogsaa vil have, at han skal være min. Jeg elsker ham virkelig over alt i Verden. Dersom han nu f. Ex. kom herind og sagde til mig: »Vi rejser snart bort til et Sted, som ligger langt herfra;

vi rejser ganske alene og bliver boende der altid; Du vil for Fremtiden komme til at leve ganske alene med din Søn og mig« — saa vilde jeg slet ikke blive en Smule bedrøvet, fordi jeg skulde forlade mine Forældre og mine Veninder. Jeg vilde være lykkelig, naar blot de to fulgte med. (Peger paa Vuggen). Han! (Peger paa Vinduet). Og han! Han er derude i Haven for at ryge sin Cigar. For min Skyld kunde han saamænd godt være bleven herinde, for Tobaksrøgen generer aldrig mig — naar det er ham, der ryger . . . Er han nu ligesom jeg? (Med et Suk). Ak nej! Naar jeg f. Ex. spiller falsk paa Pianoet der, saa skal han nok lægge Mærke til det. Ja, Gudbevares, jeg véd godt, at Mændene ikke kan elske saaledes som vi. Men Sagen er, at han har forvænt mig fra Begyndelsen. Da han skrev til mig — før vi blev gift —: »Hvis Du ikke bliver min, dræber jeg mig selv« — da var det virkelig hans Alvor at gjøre det. Nu kunde det maaske nok falde ham ind at skrive det — men han vilde ikke gjøre det. (Pavse). Jeg tænker saa ofte paa . . . paa denne smukke Enke, Fru de Verdière, og den Gang, jeg saa hende sammen med Paul. (Rejser sig). Denne Fru de Verdière . . . hun var sminket, det kunde jeg tydelig se . . . og hun er fem Aar ældre end jeg. Jeg véd godt, at der er mange, som synes, at hun har smukke Øjne. Det synes jeg nu slet ikke . . . skjønt alligevel, jo, de er smukke — langt smuk-

kere end mine. Og saa er hun høj . . . Paul sagde forleden Dag, at han kunde godt lide høje Damer. Aa, bare jeg dog kunde voxe lidt, en lille bitte Smule, blot saa meget! (Hun holder med den ene Haand om en af Fingrene paa den anden; i Begyndelsen viser hun kun en lille Stump af Fingeren, men lidt efter lidt lader hun den komme helt frem). Bare saa meget! . . . Paul er nu ogsaa meget koket! Man taler altid saa meget om, at Damerne er kokette, men Herterne er virkelig meget værre. Vi kokettere kun ved vort Ydre — Herrerne har mange flere Midler til deres Raadighed. Og da jeg saa Paul bøje sig over Fru de Verdières Stol, medens han smilte til hende og talte sagte med hende . . . (Standser). Nej, jeg vil ikke tænke mere paa det! For det første sætter det mig i daarligt Humør, og for det andet er det en Skam af mig. Der er slet ikke det mindste imellem dem, det er jeg vis paa! Nu skal jeg arbejde — arbejde for ham. Der ligger Frakken, som han bad mig om at sy en Knap i. (Tager Frakken og begynder at sy). Nu sidder jeg her ved Vuggen og arbejder for ham, medens jeg ser paa hans Søn og helt slaar de grimme Tanker ud af Hovedet. (Pavse). . . . Gud véd, hvem det var han skrev til i Aftes? (Vedbliver at sy). Han var gaaet ud efter Middag; han vilde i Klubben, sagde han. Klokken blev ti, og han kom ikke. Den blev halv elleve — elleve — han blev borte. Jeg forsøgte at læse, men jeg kunde ikke, jeg fór sammen ved

den mindste Lyd og løb til Vinduet hvert Øjeblik. Klokken halv tolv hørte jeg endelig hans Stemme nede paa Trappen. Han skjænder altid paa mig, naar jeg græder; jeg havde nu grædt en lille Smule, og derfor kastede jeg mig halvt paaklædt paa Sengen og lod som jeg sov . . . Mit Hjerte bankede heftig, men jeg blev liggende saa stille som en Mus, for jeg vidste, at jeg vilde komme til at græde igjen, dersom jeg talte til ham. Aa, jeg havde været saa skrækkelig plaget af Skinsyge hele Aftenen! Han satte sig ved Bordet; jeg lagde Mærke til enhver af hans Bevægelser, skjønt jeg holdt Øjnene halvt lukkede; man ser udmærket gennem Øjenhaarene. Han tog en Pen og et Stykke Papir og begyndte at skrive . . . Til hvem —? Det var ikke til en Herre. Han smilte — og man smiler ikke, naar man skriver til en Herre. Han kasserede, hvad han havde skrevet, en to, tre Gange, og hvert Øjeblik kiggede han hen til mig for at se, om jeg sov. Saa tog han Lakket og det lille Signet, som hænger ved hans Uhrkjæde . . . (bedrøvet) det Signet, som jeg har givet ham. Han blev ved at smile, og hans Ansigt havde et Udtryk . . . aa, et Udtryk, som gjorde mig saa ondt! . . . Aa, nej fy, det er rigtig stygt af mig at være saa mistænksom! Men hvad skal jeg gjøre? Hvordan skal jeg bære mig ad med at blive bedre? Jeg har forsøgt alle mulige Midler, men det nytter slet ikke. Jeg kjender

godt min Fejl: jeg elsker ham altfor højt —
men det kan jeg ikke lade være med.

Paul (synger udenfor i Haven).

„En Blomstervase i Haven stod,
Hun stødte den let med Viften,
Vasen brast, men kun ganske lidt,
Man øjnede næppe Riften.“

Marie.

Aa, det er ham, der synger!

Paul.

„Men da hun kom der den næste Dag,
Stødte hun til den igjen,
Og lidt efter lidt gik Vasen itu,
Og Blomsterne sygnede hen.“

Marie.

Hvor han synger smukt!

Paul.

„Den, vi elsker højest paa Jord,
Har ofte for Øjet et Slør,
Hun slaar vort Hjerte — og lidt efter lidt
Vor Kjærligheds Blomster dør!“

Marie.

Det var en sørgelig Sang . . . den gjorde
mig ganske alvorlig. Og han sang den saa
underlig, synes jeg. Det var næsten, som om
Sangen gjaldt ham selv . . . Skulde jeg have
saaret ham uden at vide det? . . . Har jeg haft

et Slør for mit Øje —? Aa, nej, nej, det er umuligt! »Vor Kjærligheds Blomster dør«, sang han. Sæt nu, at han mente sig selv . . . sæt, at det var hans Kjærlighed, der var død . . . Aa, nej, hvorfor vil jeg nu tænke saadan, hvorfor vil jeg ængste mig selv! Ja, det er sandt, jeg elsker ham altfor højt! (Hun lytter og tørrer sine Øjne). Jeg synes, han kalder paa mig . . . Ja, det gjør han. (Gaar hen til Vinduet). Paul! Kaldte Du paa mig? . . . Ja! . . . Hvad skal jeg? . . . Naal! Din Frakke? . . . Hvad siger Du? . . . Om jeg har syet Knappen fast? Ja jeg har. Du véd nok, at Din Kone altid opfylder sin Mands Ønsker. (Lytter). Hvad behager? Jeg kan ikke høre, hvad Du siger. Naal! Skal jeg kaste den ud af Vinduet? Ja, vent et Øjeblik! (Hun tager Frakken og kaster den ud af Vinduet; et Papir falder ud af Lommen). Et Papir! . . . Et Brev! Brevet fra i Aftes!! Ja, det er det! . . . Aa, hvor mit Hjerte banker! . . . Det er parfumeret Papir . . . det bruger han ellers aldrig . . . Han er ikke bleven færdig med at skrive Adressen . . . »Til Fru . . .« Intet Navn! Hvorfor? Naturligvis fordi han var bange for, at en uvedkommende skulde faa det at se . . . Og se en Gang, han har ikke fundet Lakket tilstrækkeligt, han har oven i Købet smurt Gummi paa! (Ser paa det igjen). Hvad er det? Han har begyndt paa et Bogstav . . . Det er et V . . . Det er til Fru de Verdière! . . . Jeg har Lov til at bryde det, det er min simple

Ret . . . jeg vil se, hvor vidt hans Troløshed gaar! (Hun river heftig Brevet op og læser det; naar hun har læst det, lader hun sig langsomt synke om i en Stol og skjuler Ansigtet i sine Hænder; efter en lang Pølse hæver hun Hovedet og og siger med sagte Stemme:) Du gode Gud, hvor jeg skammer mig! Jeg er vis paa, han staar dernede og skjænder paa mig. (Læser Brevet). »Der fangede jeg Dig endelig, min søde lille, skin-syge Kone!« (Halvt leende). Aa, det Uhyre, hvor han kjender mig! Han vidste, at jeg vilde læse det. (Læser det igjen). »Der fangede jeg Dig endelig, min søde lille, skin . . .« Nej, jeg tør aldrig mere vise mig for ham! (Gaar hen til Vinduet og kigger ud bag Gardinet) Ja naturligvis, der staar han og spejder og ler i Skjægget — i sit smukke Skjæg! (Sætter sig pludselig frejdig op i Vindueskarmen og kysser paa Fingeren til ham). Ja, værsgod, Du, Du maa gjerne le, Du maa gjerne drille mig; det bryder jeg mig ikke en Smule om — jeg er saa umaadelig lykkelig! (Vender sig om og ser paa Vuggen). Saa, nu vaagnede han! (Raaber ud af Vinduet) Kom herop! hører Du, kom herop, saa skal Du faa et Kys, og saa vil jeg bede Dig om Forladelse — her ved Vuggen. Men saa kom dog! . . . Nej, det varer altfor længe, — jeg kan ikke vente — jeg løber derned og kysser ham! (Hun løber hurtigt ud; Tæppet falder).

En Hemmelighed.

Dramatisk Situation

after

E. Verconsin.

Personerne.

Fru de Bréval, 30 Aar.

Bérengère, hendes Niece, 16 Aar.

En Tjener.

Handlingen foregaar hos Fru de Bréval.

Boudoir. Kamin med Spejl; paa Kaminkonsollen en Vase med Roser. Et Uhr. To Døre. Et lille Bord med Papirer og Bøger.

Første Scene.

Bérengère (kommer ind; ser paa Uhret).

Hvad kan Klokken vel være? Halv tre! Og Hr. Théodore de Champrozé kommer Klokken tre. Jeg er ganske urolig; dette Besøg vil rimeligvis have stor Betydning for mig. (Ser Vasen med Roserne). Nej, hvor de Roser er smukke! Jeg tror, jeg vil sætte en i mit Haar . . . (Fæster en Rose i Haaret). . . . der bagved Øret. Forleden Aften sagde Hr. de Champrozé til mig, at en enkelt Rose, anbragt med Smag, efter hans Mening var den aller smukkeste Haarpynt . . . Ja, det kan godt være, at han slet ikke mente det — men det, han sagde i Gaar, da vi tog hjem fra Ballet, er jeg vis paa var hans ramme Alvor. Medens han hjalp mig mit Overtøj paa, sagde han ganske sagte til mig: »Frøken Bérengère, i Morgen Klokken tre aflægger jeg en Visit hos Deres Tante for at tale med hende om en Sag, som

vil faa stor Indflydelse paa hele mit Liv. Tør jeg haabe, at De for Deres Vedkommende vil være gunstig stemt for mig og . . . » Uheldigvis kom der i det samme en Tjener, en rigtig Klodsmajor af en Tjener, og afbrød os for at sige mig, at Vognen ventede paa mig og min Tante . . . min Kusine vilde jeg sige; for siden jeg er kommen ud af Pensionen vil min Tante have, at jeg skal kalde hende Kusine — Gud véd hvorfor? Saa kom min . . . Kusine hen til os, og jeg maatte gaa uden at faa vide, hvad Hr. de Champrozé vilde have sagt. Jeg tror nu nok, jeg véd det. »Tør jeg haabe, at De for Deres Vedkommende vil være gunstig stemt for mig — og række mig Deres Haand« — det, tror jeg, var Meningen! Det er aldeles tydeligt, at han elsker mig. Han har ganske vist endnu ikke sagt: »Frøken, jeg elsker Dem!« — men det kommer af, at han er noget frygtsom af sig. Hans hyppige Besøg hos min Tante . . . nej, min Kusine, mener jeg; det værner jeg mig aldrig til! . . . hans melankolske, sværmeriske Udtryk — alt tyder paa, at han elsker mig. Og saa har han altid saadan en frygtelig hemmelighedsfuld Mine! Den første Gang, jeg saa ham, sagde jeg til mig selv: »Den unge Mand bærer paa en Hemmelighed, som han længes efter at betro en anden.« Nu véd jeg, hvad det er for en Hemmelighed; aa, han er altid saa umaadelig elskværdig imod mig — og næsten endnu mere imod Tante. De unge

Herrer ere nu ogsaa meget underlige! De skal altid først indsmigre sig hos Tanterne, i Stedet for at gaa lige til Niecerne. . . . Jo, han elsker mig — det er jeg vis paa. I Aftes paa Ballet dansede han fem Danse med mig — det er da virkelig gode Tegn. Han danser for Resten brilliant! Og saa siger alle Folk, at han er saa udmærket begavet; han kan snart blive Advokat. Mon jeg kan komme til at tage mig ud som Advokatfrue? (Ser sig i Spejlet) Hvorfor ikke? . . . Gud, hvor min Kjole sidder højt op i Halsen! Den er ikke »aabenhjertig« nok, som General Brismontier siger. General Brismontier er forelsket i min Tante . . . (fortrolig) og han finder nu aldrig Kjolerne aabenhjertige nok — det opdagede jeg første Gang, jeg saa ham. Han var til Middag hos Tante . . . (Man hører Støj udenfor). Der kommer hun — saa vil jeg skynde mig ind og rette lidt paa min Paaklædning. (Hun gaar ud ad den ene Dør, medens Fru de Bréval kommer ind ad den anden).

Anden Scene.

Fru de Bréval (ser paa Uhret).

Hvad kan Klokken være? Tre Kvarter til tre. Om et Kvarter kommer altsaa Hr. Théodore de Champrozé; jeg er virkelig ganske nervøs; dette Besøg vil have stor Betydning for min Fremtid. (Ser Roserne). Aa, hvor de Roser er smukke! Jeg tror, jeg vil sætte et Par af dem Haaret . . . saadan! Hr. de Champrozé sagde

forleden Dag, at den smukkeste Haarpynt efter hans Mening var Roser, men kun to og smagfuldt anbragte . . . Lad os se . . . ja saadan! Jeg maa have det i Orden, inden Bérengère kommer. Den lille Næsviis kunde gjerne beskyldte mig for at være koket! Ak nej! Jeg vil kun gjøre, hvad der staar i min Magt for at behage den Mand, som i Dag kommer for at anholde om min Haand. Hans Brev synes bestemt at tyde paa, at det er Hensigten med hans Besøg. Hvor har jeg nu gjort af det? (Søger blandt Papirerne paa Bordet). Naa, det kan ogsaa være det samme! . . . Stakkels Hr. Théodore! Han har endnu ikke vovet at tilstaa mig sin Kjærlighed, han er saa frygtsom og tilbageholdende. Men alt tyder paa, at han elsker mig: hans hyppige Besøg, hans melankolske Udtryk, hans Elskværdighed imod mig — ja, endogsaa mod Bérengère. De unge Mennesker ere mærkværdig naive; de tror at kunne vinde Tantens Hjerter ved at være elskværdige mod Niecen. (Hun sætter sig). Generalen vil blive fortvivlet. Stakkels General! Han er 55 Aar, medens Hr. de Champrozé . . . (Ler) Ja, Hr. de Champrozé er endogsaa meget ung, en fem—sexogtyve Aar, siger man, medens jeg . . . naa, siden mine værste Fjender ikke anslaar mig til mere end 27, saa er vi vel omtrent lige gamle. (Bérengère synger udenfor). Der er Bérengère. Jeg tror dog, jeg vil forberede hende lidt paa,

hvad der forestaar. Men hvordan skal jeg bedst
gjøre det —? (Sætter sig ved Bordet og tager en Avis).

Tredie Scene.

Fru de Bréval. Bérengère.

Bérengère (afsides).

Jeg bliver dog vist nødt til at forberede
Tante paa, at han vil fri til mig. (Højt). God-
dag, kjære Ta . . . Kusine.

Fru de Bréval.

Goddag, mit Barn. Hvor Du ser godt ud i
Dag. Den Rose klæder Dit Haar udmærket.

Bérengère.

Aa, lad os ikke tale om det, kjære Kusine,
Dit Haar er langt smukkere. Hr. de Champrozé
var ogsaa ligefrem begejstret over det i Gaar.

Fru de Bréval (afsides).

Hun begynder selv at tale om ham. (Højt).
Ja saa, Hr. de Champrozé lagde virkelig Mærke
til mit Haar?

Bérengère.

Det var der saamænd mange andre, der gjorde.

Fru de Bréval.

Hvem f. Ex.?

Bérengère.

General Brismontier.

Fru de Bréval.

Mit Barn! Sæt Dig der ved Siden af mig
og lad os tale sammen som Veninder. Jeg har
noget vigtigt at meddele Dig.

Bérèngère (sætter sig).

Nej virkelig! Det var da morsomt; jeg har ogsaa noget vigtigt at meddele Dig.

Fru de Bréval.

Har Du, mit Barn? Naa, lad mig høre.

Bérèngère.

Nej — Du først.

Fru de Bréval.

Vist ikke, begynd Du kun.

Bérèngère.

Nej, det vilde ikke være passende.

Fru de Bréval.

Du mener formodentlig, at Alderdommen har Forretten?

Bérèngère (protesterer).

Aa, hvor vil Du hen —!

Fru de Bréval.

Nuvel da! Hvad vilde Du sige, hvis jeg fortalte Dig, at der var en Mand, som anholdt om min Haand?

Bérèngère (afsides).

Generalen! Tænkte jeg det ikke nok. (Højt). Jeg vilde sige, at jeg saa godt kunde forstaa, at Du, som er ung og smuk . . .

Fru de Bréval.

Ung! Jeg er 30 Aar.

Bérèngère.

Naa ja, hvad saa? Generalen siger, at det er den aller bedste Alder, det er den Alder, hvori Skjønheden først rigtig udfolder sig.

Fru de Bréval.

Det mener Generalen ikke. Jeg vilde med Fornøjelse bytte mine 30 Aar bort mod dine 16.

Bérengère.

Uh nej! 16 Aar, det er den allerkjedeligste Alder. Naar man er 16 Aar er man saa gyselig grim, man har magre Arme, spidse Albuer og . . .

Fru de Bréval.

Der gives Undtagelser, Du lille Kokette.

Bérengère (med en tilfreds Mine).

Ja, man gjør naturligvis, hvad der staar i ens Magt, kjære Kusine. — Men lad os hellere tale om Dig og dine 30 Aar, som ingen Mennesker tror paa. For Resten er Generalen jo over 50.

Fru de Bréval (forbavset).

Generalen!

Bérengère.

Aa, undskyld, kjære Kusine, men Du kan nok tænke, at jeg for længe siden har gjættet . . .

Fru de Bréval.

Ja men . . .

Bérengère.

Du maa huske paa, at jeg ikke mere er en lille Pige, som ingenting ser og ingenting forstaar. Ja, nu maa Du ikke blive vred paa mig, men forleden Dag, da Generalen var her til Middag og havde Dig til Bords . . . ja, da lagde jeg rigtignok Mærke til adskillige Ting. (Efterligner Generalen). »Ønsker Fruen Oliven?» — aa, det

det sagde han en Tone, som om han mente:
»Vil Fruen ikke gifte sig med mig?«

Fru de Bréval.

Naa, saa Du tror virkelig, at Du er saa skarp-sindig? Ja, det kan jo være, men denne Gang har Du alligevel taget fuldstændig fejl.

Bérengère.

Har jeg virkelig?

Fru de Bréval.

Det er meget muligt, at Du har Ret med Hensyn til Generalens Hensigter, men . . . for det første kunde han jo være min Fader.

Bérengère.

Ja men han har holdt sig godt.

Fru de Bréval.

Det synes jeg slet ikke. — Men som sagt, det er ikke Generalen, der er Tale om.

Bérengère.

Ikke?

Fru de Bréval.

Det vil Du kunne slutte deraf, at jeg endnu i Dag har nægtet mig hjemme for ham, medens jeg derimod venter den unge Mand, som . . .

Bérengère.

Det er en ung Mand?

Fru de Bréval.

Ja, en ung Mand, som Du kjender lige saa godt som Generalen. Du har sandsynligvis lagt Mærke til, paa hvilken Maade han bød mig

Oliven, da han i Gaar spiste til Middag hos mig —?

Bérengère (rejser sig).

I Gaar! Det skulde altsaa være Hr. de Champrozé —?

Fru de Bréval.

Netop

Bérengère (bekæmper sin Bevægelse).

Har han sagt, at han elsker Dig?

Fru de Bréval.

Han har sagt mig det paa mange Maader, om end ikke med Ord. Fra den første Gang, jeg saa den unge Mand, har jeg forstaaet, at han bærer paa en Hemmelighed.

Bérengère.

Ja saa!

Fru de Bréval.

En Hemmelighed, som jeg meget hurtig gjættede. Hans hyppige Besøg her . . .

Bérengère (afsides).

Men her er vi to, lille Tante.

Fru de Bréval.

Hans Opmærksomhed imod mig . . .

Bérengère (afsides).

Imod os.

Fru de Bréval.

Alt sagde mig, at han elskede mig, selv denne Passion for Musik, som pludselig betog ham, efter at han en Dag havde hørt mig synge.

Bérengère (afsides).

Hvad er det, hun siger?

Fru de Bréval.

Han opdagede pludselig, at han ogsaa havde en meget smuk Stemme og bad om Tilladelse til at synge nogle Duetter sammen med mig. Siden har han været her næsten hver Dag.

Bérengère (afsides).

Naturligvis — eftersom jeg næsten altid er hjemme.

Fru de Bréval.

Og véd Du saa, hvad der passerede forleden Dag, da Du ikke var hjemme, og Hr. de Champ-rozé og jeg sad her alene?

Bérengère.

Naa?

Fru de Bréval.

Medens vi sang, var han saa frygtelig alvorlig, og en Gang imellem sukkede han saa dybt, at jeg virkelig fik Medlidenhed med ham. Jeg kunde tydelig mærke, at han havde noget paa Hjerte, og jeg kunde se paa ham, at han lige vilde til at begynde — da Du i det samme kom og afbrød ham.

Bérengère.

Det var jo kjedeligt.

Fru de Bréval.

Saa tog det stakkels Menneske det Parti at skrive til mig. (Søger igjen imellem Papirerne) Nu skal Du se Brevet.

Bérenière.

Det behøves ikke.

Fru de Bréval.

Hvad siger Du?

Bérenière

Jeg siger, kjære Kusine, at det er fuldstændig i sin Orden, at Du gifter Dig igjen, men det er kjedeligt, at Dit Valg er faldet paa en Mand, som unægtelig passer mindre godt for Dig.

Fru de Bréval.

Hvad mener Du?

Bérenière.

Hr. de Champrozé er kun femogtyve Aar.

Fru de Bréval.

Sexogtyve.

Bérenière.

Og Du er tredive.

Fru de Bréval.

Men jeg ser langt yngre ud — det har Du selv sagt.

Bérenière.

Har jeg —?

Fru de Bréval.

Men nu har vi talt nok om mig. Du havde jo ogsaa noget at fortælle.

Bérenière.

Jeg? Nej, slet ikke!

Fru de Bréval.

Du sagde jo selv, at . . .

Bérengère.

Men jeg forsikrer Dig . . .

Fru de Bréval.

Lige for Lige, lille Niece!

Bérengère.

Nu vel da, som Du vill!

Fru de Bréval.

Naa?

Bérengère.

Jeg har besluttet at gaa i Kloster.

Fru de Bréval.

Hvad behager?

Bérengère.

Hvad jeg hidtil har set af Verden, har kun bragt mig Skuffelser. Jeg vil søge at undgaa flere Sorger — og blive Nonne.

Fru de Bréval.

Nonne! Du!

Bérengère.

Ja, netop jeg!

Fru de Bréval.

Men det er jo Vanvid! Saa forklar mig dog . . .

Bérengère.

Aldrig!

Fru de Bréval.

Aldrig? Men hvorfor?

En Tjener (kommer ind).

Hr. de Champrozé ønsker at tale med Fruen.

Fru dé Bréval.

Allerede . . .

Bérengère.

Du tager naturligvis imod ham, kjære Kusine?

Fru de Bréval.

Naturligvis. (Hun betyder Tjeneren, at han kan gaa.) Jeg har jo givet ham Lov til at komme. Men jeg vil bede ham fatte sig i Korthed, for jeg længes efter at vide . . .

Bérengère.

Du glemmer, at han venter paa Dig.

Fru de Bréval.

Nu gaar jeg, nu gaar jeg. (afsides). Jeg skjælver som en ung Pige! (gaar).

Fjerde Scene.

Bérengère.

Det var Tante, han elskede! For hun er min Tante, hvor meget hun saa end kalder sig min Kusine! Og jeg, som troede . . . aa, det var dumt, dumt, dumt! Jeg var kun et Legetøj for ham, en Dukke, han lod figurere for at more min Tante. (Hun sætter sig). Aa, hvor Verden er fuld af Ondskab og Falskhed. Ja, jeg gjør ret i at forlade den. (Pavse). Jeg véd godt, at det er skrækkeligt at være Nonne; men saa meget desto bedre. Klosterlivet vil være mig uud-

holdeligt, saa dør jeg snart — og alle Sorger er forbi. (Hun lægger Hovedet paa Bordet og græder et Øjeblik i Tavshed. Derpaa faar hun Øje paa et Brev, som ligger paa Bordet). Hvad er det? (Hun tager det). Men det er jo Hr. de Champrozès Brev! Jeg kan godt læse det; Tante vilde jo selv vise mig det.

(Læser) »Det er først efter alvorlig Overvejelse, at jeg beslutter mig til at sende Dem dette Brev. Min Bøn til Dem er dristig, Frue, men jeg haaber, at De ikke vil afslaa den. Jeg beder Dem nemlig om at hæve den Uvished, hvori jeg svæver, ved at tillade mig at tale et Par Ord med Dem i Morgen Klokken tre.« (Rejser sig):

Ja, det er tydeligt nok! Det er . . . (efter en Pause) . . . Men nej! Det er jo slet ikke afgjort! Hr. de Champrozé siger jo ikke noget bestemt, og der er intet, der tyder paa, at han elsker Tante mere end . . . enhver anden. (Læser igjen) »Min

Bøn til Dem er dristig, Frue« . . . Nej, han siger jo ikke med et Ord, at det er Tante, han mener. Og hvordan skulde jeg saa desuden forklare mig, hvad han sagde paa Ballet? »Tør jeg haabe, at De for Deres Vedkommende vil være gunstig stemt for mig.« — Tante behøver da virkelig ikke at bede mig om Lov til at gifte sig igjen. Nej, det maa være mig, han elsker, det er mig! . . . Der kommer hun!

Femte Scene.

Bérenghère. Fru de Bréval.

(Fru de Bréval kommer; hun er i heftig Sindsbevægelse; hun gaar hurtig op og ned ad Gulvet og vifter sig stærkt).

Bérenghère (afsides).

Hvad gaar der af hende? (højt) Hvad er der i Vejen, kjære Tante?

Fru de Bréval (heftig).

Her er utaalelig varmt!

Bérenghère.

Hvad behager?

Fru de Bréval.

Her er en utaalelig Varme! Aa, det er uhørt, det er skjændigt! Og jeg, som troede...

Bérenghère.

Hvad troede Du?

Fru de Bréval.

At denne Dumrian elskede mig!

Bérenghère.

Han elsker Dig ikke?

Fru de Bréval.

Nej, det er ikke mig, han elsker.

Bérenghère (afsides).

Ikke hende! (højt). Men hvem da, kjære Kusine?

Fru de Bréval (med koncentreret Forbitrelse).

Véd Du, hvad det var, han vilde bede mig om?

Bérenghère.

Nej, hvorledes skulde jeg kunne vide det?

(afsides). Gud, hvor hun ser vred ud!

Fru de Bréval.

Han kom for at bede os begge om at anvende vor Indflydelse hos min Broder, Departementschefen, til Gunst for ham. Han søger nemlig en Fuldmægtigplads i et af Ministerierne! Forstaar Du nu det hele?

Bérengère.

En Fuldmægtigplads?

Fru de Bréval.

Ja, det var den, han var forelsket i, den mageløse unge Mand! Det var den Hemmelighed, han bar paa! Det var derfor, han saa melankolsk ud, det var derfor han sukkede saa dybt — aa, det er skjændigt!

Bérengère.

Uforskammet!

Fru de Bréval.

Det var derfor, han kom her hver eneste Dag . . .

Bérengère.

Det var derfor han dansede fem Danse med mig . . .

Fru de Bréval.

Den Hykler!

Bérengère.

Den Usling! . . . Aa, laan mig Din Vifte et Øjeblik. (Hun tager den og vifter sig heftig).

Fru de Bréval.

Men Gud! Hvad er der i Vejen!

Bérengère.

Her er saa skrækkelig varmt!

Fru de Bréval.

Det er smukt af Dig, at Du bliver saa op-
rørt over den Fornærmelse, der er tilføjet mig

Bérengère.

Tal ikke om det, kjære Kusine! . . . Aa,
Mændene er nogle elendige Væsner!

Fru de Bréval.

De har ikke Spor af Hjerte.

Bérengère.

De er falske som Skum paa Vand!

Fru de Bréval.

Men lad os nu ikke tale mere om denne noble
Herre — han fortjener det ikke! — Lad os
hellere drøfte den besynderlige Plan, Du talte
om før. Det er altsaa virkelig Din Hensigt at
gaa i Kloster?

Bérengère.

Nej, Gud, kjære Kusine, det var naturligvis
kun Spøg!

Fru de Bréval.

Ja men . . .

Bérengère.

Nej, nu har jeg netop Lyst til rigtig at
more mig! Jeg vil hver Dag i Selskaber og
paa Baller, jeg vil være umaadelig koket, jeg vil
fordreje Hovedet paa alle Herrerne — for at
de kan blive rigtig ulykkelige!

Fru de Bréval.

Men sæt nu, at en af Herrerne kom til at
fordreje Hovedet paa Dig —?

Bérengère.

Det skal aldrig ske!

Fru de Bréval.

Man skal aldrig sige aldrig.

Tjeneren (melder).

Hr. General Brismontier.

Fru de Bréval.

Han vover at komme! Naa, han skal komme
til at undgjelde for det hele!

Bérengère.

Vil Du vise ham Døren?

Fru de Bréval.

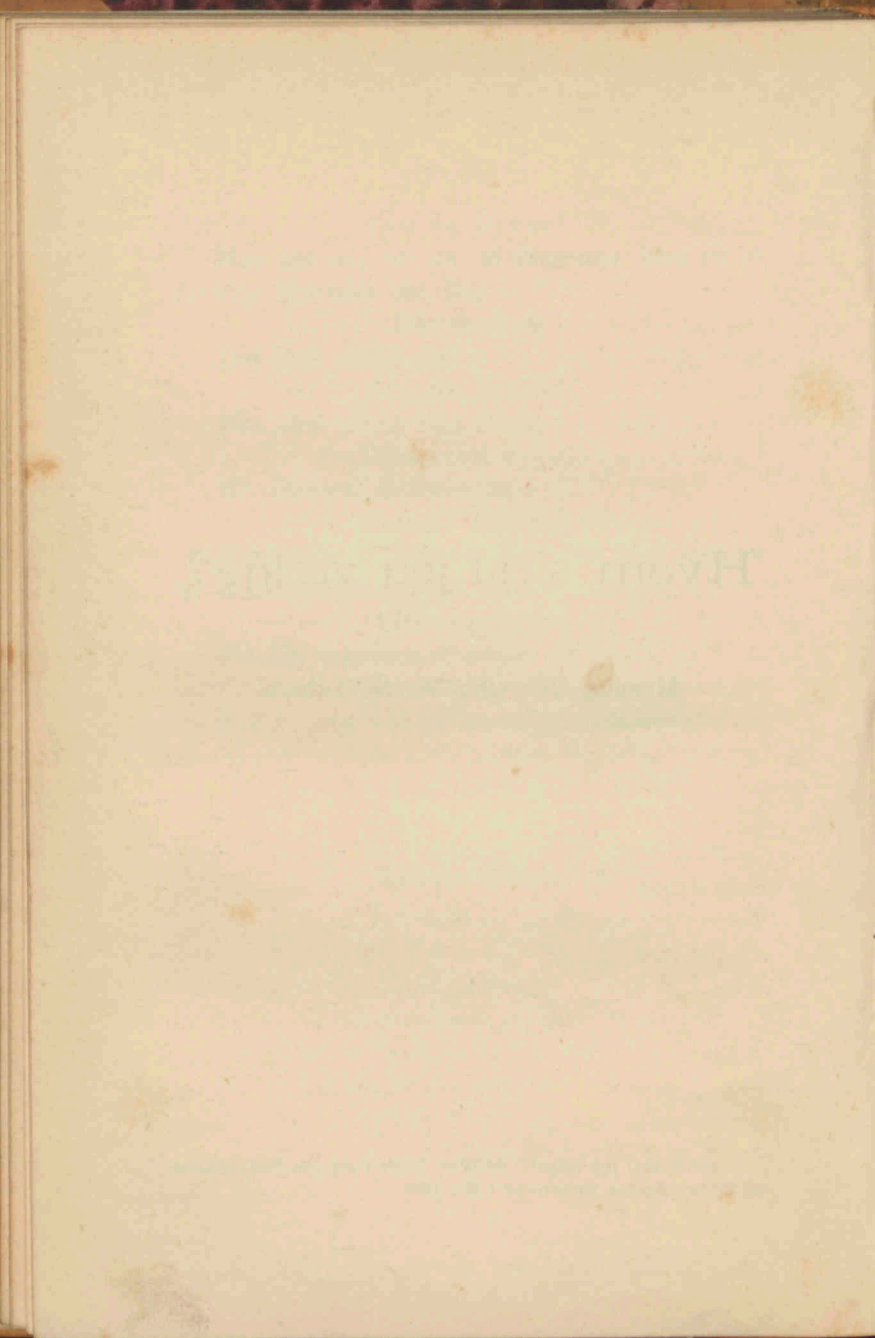
Nej — jeg vil gifte mig med ham!

Tæppet falder.

Hvem skal jeg vælge?

Monolog, frit efter W. Sollohub.

„Hvem skal jeg vælge?“ spilledes første Gang paa Folketheatret
af Frøken Lydia Sørensen i Maj 1888

Stue.

Johanne

(taler ud imellem Kulisserne).

Ja, ja, det skal jeg nok, søde Moder, Du kan være ganske rolig! (Kommer frem paa Scenen). Hvad mon der dog er paa Færde? Jeg kan slet ikke forstaa det. Moder har hele Dagen været saa underlig tankefuld og alvorlig. For et Øjeblik siden kom hun og tog mig om Halsen og kysede mig saa heftig, som om jeg skulde rejse langt bort og aldrig mere faa hende at se. Jeg blev ganske bange og kom til at græde. Saa rakte hun mig disse to Breve og sagde til mig: »Gaa ind paa Dit Værelse, mit Barn; læs disse Breve og tænk alvorlig derover. I Morgen maa Du bringe mig Dit Svar.« Hun kyssede mig endnu en Gang, saa gik hun sin Vej — og nu staar jeg her med Brevene.

Hvad i Alverden kan de dog indeholde? Det maa jo være noget ganske forskrækkeligt! Hvor-

for skulde Moder ellers græde? (Ser paa Brevene). Hvad kan det dog være? De er adresserede til Moder . . . Naa, vi faar at se. (Aabner et af Brevene og læser)

»Frue! Jeg har anmodet min Søster om at bringe Dem disse Linier og tale min Sag hos Dem. Jeg elsker Deres Frøken Datter« . . . Hvad behager? »Deres Frøken Datter —?« . . . Men Gud, det er jo mig! Nej, det er mageløst! Han elsker mig! . . . (Læser videre)

»Jeg har elsket hende fra den første Gang, jeg saa hende, og jeg føler, at kun hun er i Stand til at gjøre mig lykkelig.« . . . Tænk en Gang! Jeg er den eneste, der kan gjøre ham lykkelig! (Læser). »Jeg har herved den Ære at anholde om hendes Haand« . . . Nu frier han! . . . »De véd, at jeg er af god Familie og eneste Søn; jeg har for Øjeblikket en aarlig Indtægt af 20,000 Kr., og jeg faar senere dobbelt saa meget. Mit Liv har, det tør jeg nok sige, altid været rent og pletfrit. Jeg nedlægger for Deres Frøken Datters Fødder en hæderlig Fortid, en lovende Fremtid og en evigvarende Kjærlighed. I Haab om snart at modtage Deres Svar, som jeg venter i ængstelig Spænding, har jeg den Ære, Frue . . . Grev Oskar Rosen.«

Aa! Det er ham, jeg saa tidt har været paa Bal sammen med. Han danser for Resten godt . . . og saa har han saadan nogle dejlige Heste og Vogne . . . Lad os nu se det andet Brev. (Aabner det og læser.) »Frue! Min Onkel har lovet

mig at bringe Dem disse Linier og være min Talsmand hos Dem. Jeg har elsket Deres Frøken Datter fra den første Gang jeg saa hende« . . . En til!! . . . »og jeg føler, at hun alene er i Stand til at skabe min Lykke. Følgelig har jeg den Ære at anholde om hendes Haand.« . . . De to bruger nok samme Formular-bog! . . . »Som De véd, Frue, er jeg rig, og jeg vil sætte min største Glæde i at opfylde ethvert af min Hustrus Ønsker. Jeg lægger ikke Skjul paa, at min Ungdom har været en Smule stormfuld, men jeg tror, at enhver, som kjender mig, vil indrømme, at jeg altid har fulgt Ærens Vej. Idet jeg med Længsel imødeser Deres Svar, har jeg den Ære, Frue . . . Albert Varner.«

Den unge Grosserer Varner! Det er ham, der er saa umaadelig rig . . . To Friere paa en Gang! Nu forstaar jeg, hvorfor Moder var saa alvorlig. Hun elsker mig over alt i Verden, hun har kun levet for mig, og nu — nu skal hun rolig sige til en Fremmed: »Tag min Datter. Jeg opgiver alt Krav paa hende, og vil være Dem meget taknemmelig, naar jeg blot en Gang imellem maa faa Lov til at besøge hende i Deres Hjem. Det skal ikke gaa for tidt paa, det lover jeg Dem; jeg véd nok, at Ægtemændene ikke kan fordrage Svigermødre.« . . . Og det skulde jeg gaa ind paa! Jeg skulde rolig finde mig i at følge en fremmed Herre, som jeg ikke skylder det aller mindste, og for-

lade min egen, søde Moder, som jeg skylder alt. Nej, det gjør jeg aldrig i Evighed! Jeg giver dem begge en Kurv! Jeg river disse Breve i Stykker, og saa . . . (vil rive Brevene i Stykker, men standser) . . . og saa — saa bliver jeg gammel Jomfru. Ja, det bliver jeg, for naar man ikke vil gifte sig, saa er man nødt til at blive gammel Jomfru. Det er ogsaa ærgerligt, at det ikke kan ordnes paa en anden Maade! . . . Egentlig talt kunde man jo nok blive ved at holde af sin Moder, fordi man giftede sig. Men man skal ogsaa holde af sin Mand . . . og siden skal man holde af sine . . . Aa! Jeg vilde saa frygtelig gjerne have en lille Dreng, saadan en lille sød en med krellet Haar og røde Kinder; han skulde sidde hele Dagen paa mit Skjød med sine smaa Arme om min Hals . . . Men saa blev jeg dog virkelig nødt til at . . . Og hvorfor skulde jeg egentlig ikke ogsaa gifte mig? Det er der dog saa mange andre, der gjør! — Men hvem af dem skal jeg vælge? Moder har jo overladt det hele til mig selv; hun kunde i Grunden gjerne have valgt for mig, det havde været meget nemmere. (Sætter sig). Lad os nu se en Gang. Hr. Rosen er høj og lys, egentlig ganske kjøn; men han har saadan et væmmeligt Overskjæg. Det er lige saa spidst som en Syl. Han kunde gjerne komme til at stikke mine Øjne ud, naar han kyssede mig. — Hr. Varner er mørk og af Middelhøjde . . . og saa har han haft en storm-

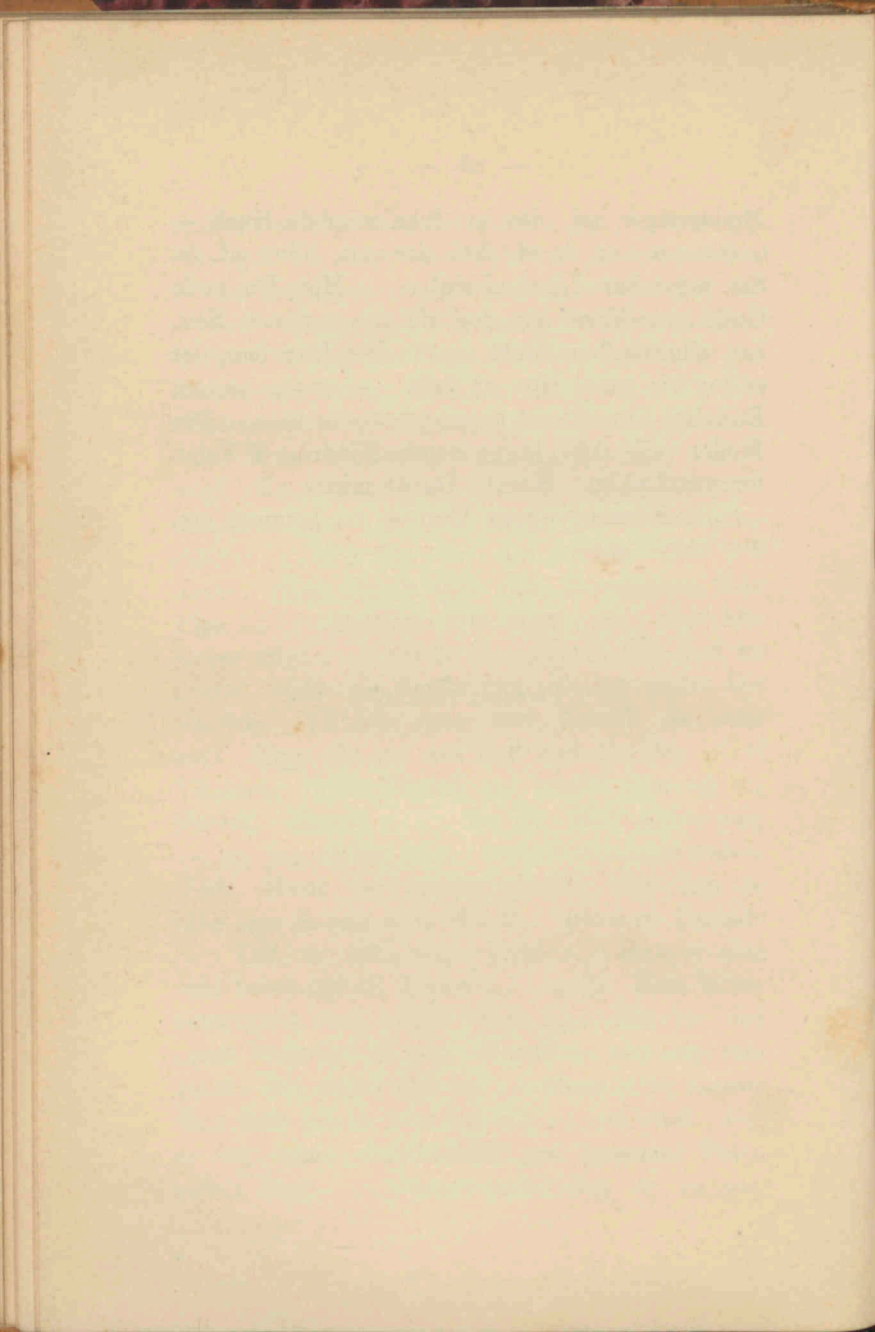
fuld Ungdom; jeg véd ikke rigtig, hvad det er for noget, men jeg synes, at jeg kan ganske godt lide det. Den ene hedder Oskar. Oskar, det er for Resten et ganske pænt Navn. Den anden hedder Albert — det er heller ikke saa ilde. Hvad synes De om mig, Oskar? — De elsker mig altsaa virkelig, Albert? — De siger ingenting, ikke et Muk! . . . Jeg véd virkelig ikke, hvad jeg skal gjøre. Bare jeg kjendte en, som kunde give mig et godt Raad. (En stor Boldt falder ind paa Scenen gennem Vinduet). Hvad er det? Aa, det er naturligvis Harald, den Spilopmager. Han er dernede i Haven. (Raaber ud af Vinduet) Hør, Harald, vil Du nu være artig, ellers siger jeg det virkelig til Moder! . . . Han hørte det ikke . . . Men det er sandt, De kjender jo ikke Harald. Han er min Fætter, min Ven og min Legesammerat; vi har været sammen fra vi var ganske smaa. Han maa kunne give mig et Raad. Jeg vil skrive til ham. (Skriver) »Kjære Harald! Hr. Rosen og Hr. Varner har friet til mig. Hvem skal jeg vælge? Svar udbedes strax.« Se saa, nu maa Boldten agere Postbud. (Hæfter Brevet fast til Boldten, og raaber derpaa ud af Vinduet) Harald! . . . Er Du der? . . . Naa! . . . Grib den saa. (Kaster Boldten ud.) Det var et udmærket Indfald! (Pavse) Gud véd, hvad han vil svare. — Han er en stor Skjælsmester, men han kan godt være alvorlig, naar han vil. For Resten er han saa mageløs rar; det vilde gjøre mig meget ondt at

skilles fra ham. Og det maatte jeg jo, naar jeg blev gift . . . (Boldten kastes igjen ind paa Scenen). Aa, der er den igjen. (Tager Brevet, som er heftet fast til den, og læser) »Rosen er en Laps og Varner en Idiot. Gifter Du Dig med en af dem, knækker jeg Halsen paa ham. Véd Du da ikke nok, Du slemme lille Pige, at jeg elsker Dig til Raseri?» . . . Han elsker mig! Aa ja, han elsker mig! Nu forstaar jeg, hvorfor jeg ikke synes om de andre — det var, fordi jeg elskede Harald! . . . Hvordan var det nu han skrev —? (Læser). »Ved Du da ikke nok, Du slemme, lille Pige . . .« Slemme, lille Pige! Aa, hvor han elsker mig! . . . »Hvis Du giftede Dig med en anden, vilde jeg dræbe mig selv her under Dit Vindue. Vil Du være min Kone? Ja eller nej? Siger Du ja, saa kast blot Boldten ud af Vinduet. Siger Du nej, saa behold den, og saa Farvel! Harald.« . . . Aa ja! Han elsker mig — og jeg elsker ham. (Kaster Boldten ud af Vinduet). Gud! Hvad var det jeg gjorde! Jeg kan jo ikke sige ja paa egen Haand. (Raaber ud) Harald! . . . Det er ikke noget Svar . . . Han er allerede løbet ind til Moder . . . (Pavse). Hun bliver naturligvis vred, meget vred! . . . Det var vist ogsaa letsindigt af mig. Harald er saa ung, kun ganske lidt ældre end jeg . . . (Kigger ud bag Gardinet). Men hvor bliver han dog af? . . . (Febrilsk). Det er dog ogsaa skrækkeligt, saa langsomt Tiden gaar i Dag! . . . (Pludselig angst). Jeg er vis paa,

Moder siger nej, der er ikke mindste Haab —
(grædeferdig). og hvad skal der saa blive af os.
Saa tager han Livet af sig! . . . Men Du gode
Gud, hvor bliver han dog af? (Hen til Vinduet). Sæt,
han allerede har dræbt sig?! Det har han, det
er jeg vis paa. Han er død! — (Boldten kommer).
Endelig! (River hurtig Brevet af Boldten og læser) »Din
Moder vil ikke lægge nogen Hindring i Vejen
for vor Lykke. Kom! Du er min!«

Ja, Harald, jeg er Din — nu kommer jeg!
(Hun løber hurtig ud).

Tæppet falder.

Mr. Bobs Paraply.

Lystspil i 1 Akt

efter

Ernest d'Hervilly.

Personerne.

Mr. Bob Chester.

Miss Georgina Gibson.

Polly, hendes Pige.

Handlingen foregaar hos Miss Gibson paa et Land-
sted i Nærheden af London.

Miss Gibsons Dagligstue. Dør i Baggrunden. Til Højre
en Dør, som fører ud til en Have.

Første Scene.

Bob. Polly.

(Bob kommer fra Døren i Baggrunden, fulgt af Polly; han har en
Paraply under Armen).

Bob.

Hør, véd Du hvad, lille Polly, det er ganske
mærkværdigt, saa tydelig man kan høre Larmen
inde i London i Dag; vi er jo dog hele fem Mil
derfra.

Polly.

Jo, ser De, Mr. Bob, det kommer af, at
Vinden har vendt sig i Morges. Den er bleven
vestlig. Det er Tegn paa, at vi skal have Regn,
Mr. Bob.

Bob.

Skal vi have Regn? Naa, saa har jeg da i
det mindste en Gang haft Grund til at tage
min Paraply med. Bare nu den kjære Miss
Gibson naar at komme hjem, inden vi faar den
Skylle.

Polly.

Hun er her om et Øjeblik.

Bob.

Godt, saa venter jeg. Jeg vil gaa en Tur i Haven saalænge.

Polly.

Miss Georgina er gaaet hen til Asylet for at forære Børnene Halvdelen af den store Kage, som hun har faaet sendt fra sin Veninde, Miss Trevenor, der nylig har haft Bryllup.

Bob.

Naa! En af de store Kager, som bringer de unge Piger Lykke . . .

Polly.

Ja netop, Mr. Bob! Miss Georgina har været saa god ogsaa at give mig en lille Stump af den; jeg har pakket den ind i et Stykke rosenrødt Silkepapir og lagt den under min Hovedpude . . .

Bob.

Aha, jeg forstaar det nok, lille Polly. Man siger, det bevirker, at de unge Piger drømmer om deres tilkommende Mand.

Polly (undseelig).

Ja, Mr. Bob!

Bob.

Ja ja, lille Polly, drøm Du kun om Din Hjertenskjær. Hvad er det nu han hedder? William Blackbeer, ikke sandt? Drøm Du kun om ham! Han er uden Tvivl en af de for-

træffeligste af alle de Gardister, som tjener hendes
naadige Majestæt . . . (tager Hatten ærbødig af) God
save the queen!

Polly.

Ja, De har Ret, Mr. Bob, jeg drømmer ofte
om ham; men han er saa stor, William Black-
beer, saa umaadelig stor, at hele Personen ikke
kan rummes i mine Drømme; jeg ser aldrig
andet end hans Hoved.

Bob.

Ja, men det er virkelig ogsaa ualmindelig
kjønt. Et martialsk Hoved med pomadiserede
Lokker, som er delte i to Dele ved en Skil-
ning, der begynder i Panden og strækker sig
helt ned i Nakken; de er ganske vist lidt rød-
lige, disse Lokker . . .

Polly.

Men, Mr. Bob, hvor kan De dog sige saadan
noget. William Blackbeer er blond, ganske blond...

Bob.

Javist er han blond — blond som en Ræv.

Polly.

Fy! Skam Dem, Mr. Bob.

Bob.

Elsker han Dig oprigtig, denne blonde Kriger?

Polly.

Ja, det kan De tro, han gjør, Mr. Bob! Han
elsker mig over alt i Verden.

Bob.

Godt! Jeg lover Dig, lille Polly, at Du

skal faa Din Gardist. Naar jeg gifter mig, og han er færdig med at være Soldat, tager jeg ham i min Tjeneste, han kan blive min Portner, og saa kan I holde Bryllup.

Polly.

Aa tusind Tak, Mr. Bob. Men hør, De maa endelig sørge for, at der bliver dygtig højt til Loftet i Portnerboligen, for han er saa høj, Blackbeer, aa, saa voldsom høj!

Bob.

Godt! Jeg skal lade Arkitekten tage Maal af ham.

Polly.

Aa, Mr. Bob, De kunde gjøre mig en stor Tjeneste ved at . . .

Bob.

Naa, hvorved —?

Polly.

Bare De vilde! Saa kunde William og jeg snart holde Bryllup.

Bob.

Hvad er det, Du vil have, jeg skal gjøre?

Polly.

Jo, ser De, Mr. Bob, hvis De bare vilde være saa rar at gifte Dem med Miss Gibson, saa kunde det hele ordnes saa udmærket.

Bob.

Ja, det er lettere sagt end gjort, lille Polly. For Resten véd Du jo nok, at jeg derved vilde

faa mit højeste Ønske opfyldt. Men jeg tror desværre ikke, at Miss Georgina . . .

Polly.

Aa, det skal De ikke sige. En Kammerpige faar ikke saa lidt at vide mellem Aar og Dag . . .

Bob.

Hvad er det, Du siger, lille Polly — ?

Polly.

Jeg siger, at De virkelig er altfor bange af Dem, Mr. Bob. De burde have friet for længe siden.

Bob.

Ja men, bedste Polly, jeg er overbevist om, at Miss Gibson ikke kan lide mig; hun synes slet ikke om mig, ikke det mindste. Jeg er gammel Ungkarl, og alle de Vaner, jeg derved har faaet, finder hun latterlige og kjedsommelige; ja, om det saa er denne uskyldige Paraply . . .

Polly.

Ja, det har De Ret i, Mr. Bob; Miss Georgina har mange Gange moret sig over Deres Paraply og drillet Dem med den. Men hun holder alligevel af Dem, det véd jeg bedre end nogen anden. Og det er da saa naturligt. Er De ikke hendes ældste og bedste Ven?

Bob.

Jo, det er ganske sandt, lille Polly, jeg er hende virkelig oprigtig hengiven. Siden alle hendes Slægtninge er døde, har jeg sat min

største Glæde i at vaage over hende og efter Evne være hende til Tjeneste, men hun foretrækker alligevel en anden.

Polly.

Jeg tror De tager fejl, Mr. Bob.

Bob.

Nej, jeg gjør ikke. Du skulde blot have set, hvor hun var kold og onskabsfuld imod mig i Gaar hos Miss Chops, jo, hun var ligefrem onskabsfuld, lille Polly, det kan ikke nytte, at Du siger mig imod. Fik jeg Lov til at følge hende hjem i Gaar Aftes? Nej! Hun foretrak Mr. Fox, den modbydelige Dumrian. Ham tog hun under Armen, ja vil Du tænke Dig, hun delte endogsaa Paraply med ham. Aa Gud, det gjorde mig saa ondt, lille Polly. Jeg har saamænd ikke kunnet sove hele Natten.

Polly.

Ja men véd De hvad, Mr. Bob, det er ogsaa meget urigtigt af Dem saadan at give tabt strax. De skulde tage Mod til Dem og søge at stikke denne Mr. Fox ud. Jeg kan ikke lide den Fyr! Og det kan William Blackbeer saamænd heller ikke. Han har mange Gange sagt til mig: Hurra for Mr. Bob, og ned med Mr. Fox!

Bob.

Ja, han er en prægtig Fyr, den Blackbeer. Jeg skal nok sørge for, at Arkitekten tager rigtig nøjagtigt Maal af ham.

Polly.

Tusind Tak, Mr. Bob! Men nu maa De undskylde, at jeg gaar; jeg har noget at besørge.

Bob.

Ja, gaa Du kun, lille Polly. Saa vil jeg imidlertid se paa Miss Gibsons Blomster og bede dem om et godt Raad. Du lader mig nok vide, naar hun kommer hjem. Farvel, lille Polly.
(Han gaar ud af Døren til Højre, som fører til Haven).

Anden Scene.

Polly (ene).

Den stakkels Mr. Bob! Men han har heller ikke Spor af Mod. Det skulde være min William, min elskede Gardist! Han er en anderledes Karl. Naa, der kommer Miss Georgina...

Tredie Scene.

Polly. Miss Georgina (fra Baggrunden).

Georgina.

Naa, her er Du, Polly. Jeg kunde ikke begribe, hvor Du var bleven af.

Polly.

Jeg har passiareet lidt med Mr. Chester. Han har ventet paa Dem et Kvarterstid. Nu er han ude i Haven.

Georgina (ler).

Mr. Chester, ja saa. Han har da sin Paraply med, vil jeg haabe? (Hun tager sin Hat og sit Overtøj af af og giver Polly det).

Polly.

Jo, Miss . . .

Georgina.

Ja, det kan jeg tænke. Dersom han mistede den, levede han saamænd ikke længe.

Polly.

Nu skal jeg kalde paa ham.

Georgina.

Det behøves ikke; jeg vil selv hente ham.

(Polly gaar).

Fjerde Scene.

Georgina. (Siden) Mr. Bob.

Georgina (ene).

Mr. Bob vover altsaa virkelig at komme her efter sin Opførsel i Gaar hos Miss Chops, hvor han uafbrudt gjorde Kur til denne modbydelige Miss Barbara Bloomsfield! Godt, Mr. Bob, De skal i en Fart blive sendt tilbage til det yndige Væsen! Bring hende snarest muligt Deres Hjerte og Deres Paraply, derved vil De glæde baade hende og mig.

Bob (fra Døren til Højre).

Miss Gibson, det glæder mig inderlig at kunne . . .

Georgina.

Aa, er De der, Mr. Chester! Goddag! Jeg haaber da, at Deres Paraply befinder sig vel; jeg synes, den ser saa melankolsk ud i Dag. Der er dog vel ikke tilstødt den noget?

Bob (lidt stødt).

Dersom det kan more Dem, Miss Gibson, vil det være baade mig og min Paraply en Fornøjelse at være Skive for Deres Vittigheder. Men jeg nægter ikke, at det kunde interessere mig at vide, hvad min Paraply egentlig har gjort Dem.

Georgina.

Hvad den har gjort mig? Ingenting, Mr. Bob, slet ingenting! Det vilde være meget urigtigt af mig at være ubehagelig imod Deres sorte Silke-Pylades. Men De er virkelig ogsaa meget irritabel i Dag, Mr. Bob. Ønsker De maaske, at jeg skal gjøre Knæfald for Deres Yndling og bede den glemme de Fornærmelser, som De tror at finde i mit ganske naturlige Spørgsmaal om dette mageløse Instruments Befindende?

Bob (surmulende).

Aa, Miss Georgina —!

Georgina.

Jeg har krænket Deres helligste Følelser, Mr. Bob; jeg vil gjøre Bod for min svare Synd.
(Tager fat paa Paraplyen, som om hun tog et Menneske i Haanden)
Tilgiv mig, elskværdige Hr. Paraply!

Bob.

Jeg indrømmer, Miss Georgina, at det var urigtigt af mig at tage den med herhen; men da den mishager Dem, vil jeg sørge for, at De ikke mere faar den at se. Jeg vil sætte den

ud i Entreen. (med et Suk). Der kan den staa alene,
langt fra alle andre. (Han gaar med Paraplyen).

Georgine (ene).

Han skal ikke slippe for saa billigt Kjøb.
Dejlige Miss Barbara, jeg vil sende Dem Deres
Tilbeder i smaa Partier!

Bob (kommer tilbage).

Saa, nu er det sket, Miss Georgina.

Georgina.

De har sendt Deres Ven i Landflygtighed!
Det maa være et smerteligt Offer, Mr. Bob!

Bob.

Det maa vist ligge i Vejret, at De er saa
nervøs i Dag, Miss Georgina. De véd maaske
ikke, at Vinden har vendt sig i Morges.

Georgina.

Anser De mig for et dameklædt Barometer,
Mr. Bob?

Bob.

Aa, Miss Gibson, hvor kan De tro . . . !
Jeg kan blot ikke forstaa, hvorfor min stakkels
. . . jeg mener, hvorfor denne . . .

Georgina.

Paraply! Sig De det kun rent ud, Mr.
Bob. Jeg er forberedt paa alt.

Bob.

Naa ja — min Paraply! Hvorfor behandler
De den saa ubarmhertig i Dag? Hvad har den
gjort Dem?

Georgina (heftig).

Hvad den har gjort? Den har gjort det, at jeg finder det meningsløst altid at løbe omkring med saadan en grim Tingest under Armen. Det er mig ufatteligt, at en saa fornuftig Mand som De kan finde paa hver Dag at vælge en saa latterlig Ledsager. Naar De saa endda bar den paa en elegant Maade! Men nej! De holder den under Armen, saadan at Spidsen vender nedad paa en ganske ejendommelig sørgmodig Maade. Det ser ud, som om De fulgte Præsidenten for alle Paraplyer til Jorden! . . . Kort og godt, den irriterer mig, og hvad dens Herre angaar . . .

Bob.

Aa, Miss Georgina, det var haarde Ord! Ja, det er sandt, jeg har en Paraply, den er hos mig hele Dagen og . . .

Georgina.

Den vaager maaske over Dem om Natten?

Bob.

Ja . . . det vil sige nej! (Bedrøvet) Men den siger mig i det mindste ikke Ting, som gjør mig ondt . . .

Georgina.

Den gode Paraply! Naar den en Gang dør, lader De da rejse et Marmormonument paa dens Grav, ikke sandt?

Bob.

Hør nu, Miss Gibson, jeg kan ikke begribe,

hvorfor De overvælder mig med en saadan Regn af Bebrejdelser i Dag . . .

Georgina.

Slaa Deres Paraply op, det hjælper nok.

Bob.

Ja, De har Ret. Paraplyen er en Englænders bedste Vaaben. I et Land som vort, hvor det saa godt som altid regner, er den absolut nødvendig, og den gjør uberegnelig Nytte. Den befrier os fra Bronchitis, Pleuresie og mange andre slemme Sygdomme, som vort Klima fører med sig. Hvem kan fortænke en svag Mand i, at han altid medbringer et Vaaben, hvormed han kan forsvare sig mod sine bitre Fjender? Bebrejder man maaske Elefanten, at den hver Dag gaar med sin Snabel? Med sin Snabel knækker Elefanten de Træer, som staar den i Vejen, og kvæler de Tigre, som vil overfalde den. Naa, min Paraply det er min Snabel! Med den forsvarer jeg mig mod Regn og Sne, som kan være lige saa farlige som en hel Flok bengalske Tigre.

Georgina.

Jeg beklager oprigtig, at jeg har profaneret . . .

Bob.

Ja, le De kun, Miss Gibson. Jeg har Mod til at forsvare min Paraply! Ethvert fornuftigt og forsigtigt Menneske ejer en Paraply, og jeg takker mine Forfædre i deres Grave, fordi de har givet mig Smag for denne udmærkede Gjen-

stand. Dersom jeg ikke havde haft den fortræffelige Ven, som nu staar derude i Entréen, saa kunde jeg ikke have haft den Lykke en Dag at frelse et stakkels Barn, som var faldet i en Kanal. Jeg rakte min Paraply derved og trak ved dens Hjælp Barnet op af Vandet. Man kan have Nytte af en Paraply paa hundrede Maader, Miss Georgina. Dersom den Ræv, som sagde, at Rønnebærrene var sure, havde haft en Paraply til at slaa dem ned med, saa vilde den have undgaaet at blive betragtet af Efterverdenen som en ren Nar. — (Rolig) For Resten havde jeg en ganske anden Hensigt med mit Besøg i Dag end at holde Forsvarstaler for mine Venner . . .

Georgina.

Ja saa! De er formodentlig kommen for at give mig en begejstret Beskrivelse af den skønne Miss Barbara, som De var saa optaget af i Gaar hos Miss Chops. De burde skynde Dem hen til hende for at begynde Deres Koketteri igjen.

Bob.

Koketteri! Jeg skulde kokettere med Miss Barbara! . . . Nej, jeg kom for at faa at vide, hvad jeg for Fremtiden skal gjøre for at opnaa samme Gunst som denne lange Istap, Mister Fox . . .

Georgina.

Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, Mister Bob, at det aldeles ikke sømmer sig for en Gentleman at kalde en Fraværende for en lang

Istap! Spørg De Miss Barbara, den yndige Miss Barbara, om hun ikke er af samme Mening. Skynd Dem endelig at gaa hen til hende.

Bob.

Ønsker De, at jeg skal gaa?

Georgina.

Det staar Dem frit for at gjøre, hvad De lyster, Mister Bob . . . Men jeg tror, at Deres Middagstid nærmer sig . . .

Bob.

De viser mig Døren!

Georgina.

Jeg er vis paa, at Miss Barbara venter paa Dem.

Bob.

Gid De ikke maa blive altfor ulykkelig med Mister Fox!

Georgina.

Farvel, Mister Bob!

Bob.

Hvad! De ler ikke? Det er Deres Alvor? De viser mig virkelig Døren. De giver mig ikke Lov til at sige, hvad jeg saa længe har haft paa Læben . . .

Georgina.

Farvel, Mister Bob!

Bob.

Nej, det er for meget! Farvel da, Miss Gibson! Farvel for bestandig! (Han gaar fortvivlet).

Georgina.

Glem ikke Deres Paraply, Mister Bob!

Femte Scene.

Georgina (ene).

Gudskelov! Endelig er han borte! Jeg véd ikke, hvad jeg kunde have gjort, dersom han var bleven her længere! Jeg ryster . . . jeg er ganske nervøs i Dag. Aa, den troløse! Og denne Barbara, som jeg hader! Det kan saamænd blive et net Par de to — med deres Paraplyer! Nej, jeg kan ikke tilgive en saa topmaalt Uforskammethed, en saa ligefrem Haan! Jeg Daare, som en Gang troede, at Mister Bob . . . Men nu kjender jeg ham. Nu er det forbi imellem os. Han vilde desuden være bleven en skrækkelig Ægtemand. Det var fornuftigt af mig at bryde med ham; jeg vil maaske tænke paa ham en Time — saa er han glemt for bestandig. (Polly kommer). Hvad vil Du, Polly?

Sjette Scene.

Georgina. Polly (med en Paraply).

Polly.

Aa, Miss Georgina . . . (græder)

Georgina.

Men hvad gaar der af Dig?

Polly (med kvalt Hulken).

Uh . . .

Georgina.

Men Herregud, saa tal dog! Hvad græder Du for?

Polly.

Aa, jeg faar ikke William Blackbeer ... uh!

Georgina.

Hvad skal det sige?

Polly.

Mister Bob . . . u—h!

Georgina.

Aa, hold op med det Tuder!

Polly.

Uh! Mister Bob sagde til mig: »Miss Gibson har vist mig Døren, jeg tager min Død derover, og Du bliver ikke gift med Blackbeer. Farvel, Polly!« Aa, De véd ikke, hvor jeg er ulykkelig, Miss . . . uh! u—h! Nu er han gaaet, men han har glemt sin Paraply, og Mister Bob maa rigtignok være forfærdelig ulykkelig, naar han kan glemme den . . . uh!

Georgina (nervøs)

Gaa, Polly, hører Du, gaa! Jeg kan ikke udholde at høre paa Dig.

Polly

(gaar; Paraplyen lader hun blive liggende paa en Stol).

Ja, Miss, nu skal jeg gaa — uh! — Aa, jeg faar ikke Blackbeer, det gjør jeg ikke, for vi finde aldrig en Lejlighed, hvor der er højt nok til Loftet — uh! (ud).

Syvende Scene.

Georgina (ene).

Højt nok til Loftet? Hvad skal det sige? Er hun bleven gal? For Resten kan hun have Ret i, at det maa se meget sort ud for Mister Bob, naar han kan glemme sin Paraply . . . denne ækle, grimme Paraply! (Tager den). Uh, hvor den er afskyelig! Men han holder alligevel af den, han holder af den som af en gammel Ven. Mister Bob maa aabenbart have været dybt rystet, naar han kunde glemme denne dyrebare Ledsager. Og det er mig, som var Skyld deri! I Grunden holder han vist uhyre meget af mig, det har han ofte givet mig Beviser paa. . . . Men hvor kunde det saa falde ham ind at være saa galant mod den afskyelige Miss Barbara —? . . . Alligevel, jeg var vist for slem imod ham. Det er ogsaa den fæle Paraplys Skyld. Den grimme, tossede Paraply! . . . Naar alt kommer til alt, bryder han sig maaske slet ikke om denne Barbara. — Nej det gjør han ikke. Jeg véd godt, at han elsker mig, at han har elsket mig længe. Han har givet mig hundrede Beviser derpaa; han har altid været saa omhyggelig og kjærlig, og nu . . . nu har jeg vist ham bort — for denne Paraplys Skyld! Uh! Bort med Dig, Du slemme Paraply! (Kaster den paa Gulvet og tager den senere op igjen). . . . Men i Grunden kan den stakkels Paraply jo ikke gjøre for det. Den

minder mig om sin Herre og al den Godhed, han saa ofte har vist mig! . . . Han har sagt til Polly, at han vilde tage sin Død af Sorg . . . Men Du gode Gud, skal jeg da være Skyld i den Mands Død, som jeg elsker. Aa, stakkels Bob, min kjære Ven! (Hun trykker Paraplyen til sit Hjerte). Jeg dør ogsaa af Sorg . . . ja, det gjør jeg! (Omfavner Paraplyen). Aa, tilgiv mig, Bob, tilgiv mig! Døren aabnes forsigtig, og Mister Bob kommer til Syne med en Paraply under Armen).

Ottende Scene.

Georgina. Bob.

Bob (frygtsom)

Det er mig, Miss Gibson . . . Undskyld, men . . .

Georgina

(forvirret, søger at skjule Paraplyen).

Hvad ønsker De, Mr. Chester? (Opdager Paraplyen, som Bob har). Men hvad ser jeg! De havde altsaa ikke glemt Deres Paraply?

Bob.

Undskyld, Miss Gibson . . . Nej, jeg havde ikke glemt den . . . det vil sige, jeg havde ved en Fejltagelse faaet en anden . . .

Georgina.

Men hvad er da det for en Paraply, De har der?

Bob (meget rørt).

Det er Deres, Miss Gibson . . . jeg opdagede først Fejltagelsen, da jeg kom ud paa Gaden;

der faldt nogle Draaber Vand paa min Haand; jeg troede, de kom fra Himlen . . . men det gjorde de ikke, Miss Georgina . . . og saa slog jeg Paraplyen sammen igjen. Ja, De maa ikke blive vred, men jeg tænkte virkelig et Øjeblik paa at beholde den . . . den mindede mig om Dem, Miss Georgina. Alligevel indsaa jeg snart, at det vilde være urigtigt af mig . . . (bekæmper sig og bliver kold høflig) og derfor bringer jeg Dem den tilbage.

Georgina (rørt)

Vær ikke bedrøvet, Mr. Bob. Jeg kan bringe Dem en glædelig Efterretning. Deres Paraply er ikke bleven borte, den er her . . . (Rækker ham Paraplyen, som hun har holdt skjult paa Ryggen).

Bob

(holder den Paraply, han havde med, under Armen, medens han tager den anden, som Georgina rækker ham).

Undskyld, Miss Gibson, denne Paraply tilhører ikke mig.

Georgina.

Er det ikke Deres? Det er umuligt!

Bob.

Nej, Miss Gibson, det er ikke min kjære Paraply! . . . Lad os se en Gang, Ejeren's Navn staar paa Haandtaget . . . (læser) Fox! Det er Mr. Fox' Paraply! Han har glemt den i Aftes, da han fulgte Dem hjem . . . (Han sætter den med Afsky fra sig).

Georgina

(meget forbavset, heftig)

Hvad siger De? Nej, det er for galt! Og

denne uværdige Paraply har jeg for et Øjeblik siden kysset og trykket til mit Bryst!

Bob.

Hvad hører jeg! De har kysset og omfavnet en Paraply, som De troede tilhørte mig? De har bedt den om Tilgivelse? Aa, Georgina! Georgina!

Georgina.

Bob!

Bob (paa Knæ).

Georgina! Hvor jeg elsker Dig! Jeg vilde have sagt Dig det før, naar ikke denne Istap, Mr. Fox . . .

Georgina.

Uh! Den ækle Barbara! Det var hendes Skyld, at jeg var saa ond imod Dig! Men vi bliver nok hævnede, Bob. Gud give, at Miss Barbara maatte blive gift med Mr. Fox. Og nu er jeg Din . . .

Bob.

Georgina!

(De omfavne hinanden; Polly kommer med en Paraply under Armen.)

Niende Scene.

Georgina. Bob. Polly.

Polly (aldeles bestyrtet).

Aa! Undskyld, Miss . . . (vil trække sig tilbage).

Georgina.

Bliv Du kun, lille Polly; Mr. Chester bliver snart Din Herre. Hvad siger Du til det?

Polly.

Hurra for Mr. Bob! Aa, hvor jeg er lykkelig! Nu faar jeg William Blackbeer! . . . De maa endelig huske at tale med Arkitekten, Mr. Bob! Hurra! (Svinger med Paraplyen).

Bob

(rejser sig pludselig og løber hen til Polly, som en Tiger, der kaster sig over sit Bytte).

Gud forlade mig! Det er min Paraply!

Georgina.

Giv mig den, Polly. (Peger paa Mr. Fox' Paraply, som ligger paa Gulvet) Og sørg for, at den ækle Tingest der kommer bort hurtigst muligt. (Henvender sig til Bobs Paraply) Uden Dig havde det været ude med os. Jeg lover at agte Dig og holde af Dig for Fremtiden . . . (til Bob) Og naar det regner, vil det være min Stolthed at gaa paa Gaden med Dig — saaledes! (Hun slaar Paraplyen op, saaledes at de begge staa under den)

Bob.

Brylluppet skal staa med det første . . .

Georgina.

Ja, og véd Du, hvad Du skal give mig i Brudegave?

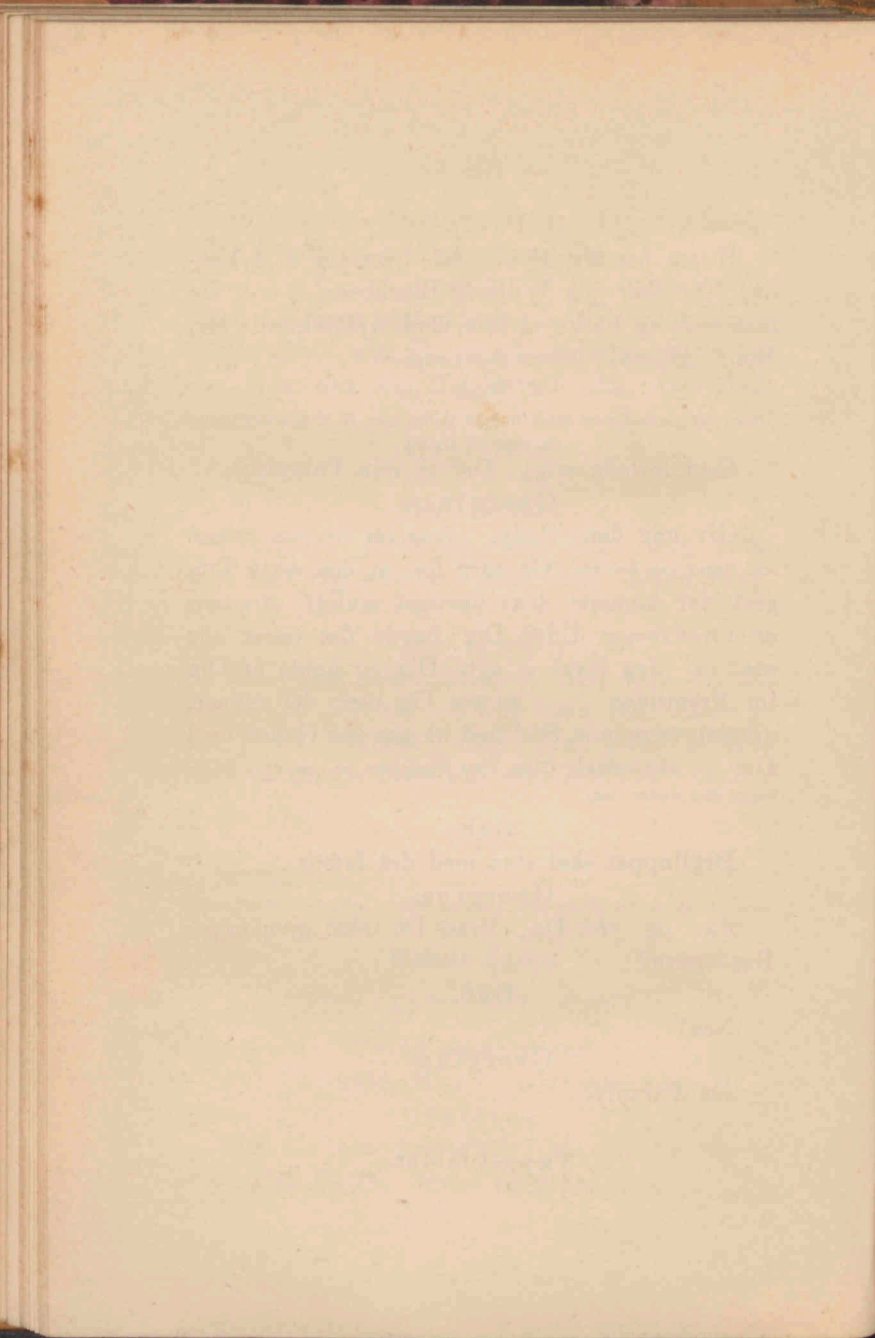
Bob.

Naa?

Georgina.

En Paraply!

Tæppet falder.

Hos hende!

Dramatisk Situation,

frit efter

Ch. Narrey og Abh. Dreyfus.

(Antaget til Opførelse paa Folketheatret).

Personerne.

Frédéric.

Geneviève.

Handlingen foregaar i Paris i vor Tid.

Stue. Døre i Baggrunden og til Venstre, til Højre et Vindue. Forrest til Højre en Kamin. Foran Kaminen en Sofa, som vender Forsiden mod Publikum. Nærvæd Sofaen en Puf. Til Venstre et Fortepiano. Over dette hænger der et Portræt af en Herre. En Gueridon paa hver Side af Døren i Baggrunden. Forrest til Venstre et Skrivebord. Foran dette en Lænestol. Stole hist og her.

Første Scene.

Frédéric.

(Han staar ved Døren i Baggrunden og taler med en Person udenfor, som man ikke ser).

Saa er vi altsaa enige om det . . . Jeg skal ikke røre noget . . . Hvad siger De —? Naa, De har beholdt Nøglerne til alle Møblerne . . . Ja, det skal De have Lov til. (Lukker Døren og kommer frem paa Scenen med en Vadsæk, en Plaid og en Violinkasse). Det er en ualmindelig menneskekjærlig Kone! For 100 Frcs. har hun givet mig Lov til at opholde mig her i 24 Timer, her i denne Lejlighed, hvor jeg har tilbragt min Ungdoms skønneste Timer. Ak ja! Det var den Gang! Nu er jeg en anden. (Ser Portrætet over Klaveret). Hvad er Bag Lamperækken.

det? Et Portræt af en Herre! En utrolig grim Herre oven i Kjøbet. Jeg synes for Resten, at jeg har set det Epikuræersigt før . . . Han skal ikke mere hænge der som en Profanation af . . . (vil tage Portrætet ned, men standser). Det er sandt, jeg lovede jo ikke at røre ved noget. Det var paa den Betingelse, at Madame Bénait hædrede mig med sin Tillid. Hun maa vist have gjenkjendt mig, den skikkelige Madame Bénait! . . . Lad os en Gang se, om Panthéon endnu ligger paa sin gamle Plads. (Ser ud af Vinduet). Ja, der har vi Panthéon, akkurat som for ti Aar siden . . . (mørk) Panthéon har ikke forandret sig, men jeg . . . jeg bærer i mit Aasyn Sporene af de Storme, som har knust mit Hjerte! Ak ja, mit stakkels Hjerte! Det banker stærkere her i dette Hus, hvor det har været saa lykkeligt. (Bøjer Hovedet, som om han talte til sit Hjerte) Ikke sandt? Du var lykkelig? (Lytter) Det siger ja! (Ser sig om) Hvor det er underligt atter at være her. Det er, som om jeg atter var hos hende! Men ak, den er forbi, den lykkelige Tid! . . . Gud véd, hvem der nu bor her? Lad os prøve, om jeg ikke ved Hjælp af min naturlige fine Følelse skulde kunne gjætte det. (Tager en Sykurv, som staar paa Bordet). En Sykurv! Et Broderi . . . det maa rimeligvis tilhøre en Dame . . . (stikker sig paa en Naal). Av, der er en Naal i det . . . jo, det tilhører en Dame, det siger min fine Følelse mig strax. Og saa Fyren der over Klaveret? Det

er naturligvis hendes Mand. Den Mands Ansigt overbeviser mig om, at Darwins Theori er rigtig. Gud véd, om De har Børn? Det maa man jo let kunne opdage ved Hjælp af et eller andet. Lad os f. Ex. se, om der er spildt Sukkergodt paa Gulvet eller paa Møblerne . . . (Han begynder at undersøge Gulvet og Stolene; medens han staar med en Stol i Haanden, kommer Geneviève ind fra Baggrunden).

Anden Scene.

Frédéric. Geneviève.

Geneviève (med et Udraab).

En Herre!

Frédéric (afsides)

Tak Skjæbne! Der har vi Damen.

Geneviève

Kom mig ikke nær! Hører De, bliv hvor De er!

Frédéric

(bliver staaende betuttet med Stolen i Haanden)

Jo . . . Frue . . .

Geneviève.

Rør Dem ikke!

Frédéric (stadig med Stolen i Haanden).

Nej Gudbevares, Frue . . . naar De ønsker det, saa . . . saa skal jeg saa gjerne blive staaende . . .

Geneviève.

Hvem er De, min Herre? Hvad vil De her?

Frédéric.

De kan være ganske rolig, Frue . . . jeg er et meget skikkeligt Menneske . . .

Geneviève.

Hvor kan det da falde Dem ind —

Frédéric.

Aa, nu forstaar jeg Dem . . . Stolen! . . . ja undskyld, jeg stod blot og saa lidt paa den . . . det var ikke min Hensigt at beholde den. Jeg vilde bare se, om der ikke skulde findes noget Sukkergodt eller saadan noget . . .

Geneviève.

Hvad behager? Sukkergodt?

Frédéric.

Ja, der var ikke noget, Frue . . . Nu skal jeg øjeblikkelig sætte Stolen fra mig . . .

Geneviève

Vil De paa Øjeblikket sige mig, hvorfor . . .

Frédéric (gaar hen imod hende).

Hvorfor jeg er her? . . . Ja, Frue . . .
(peger paa Stolen ved Skrivebordet). . . . Maa jeg bede

Dem tage Plads . . .

Geneviève (ængstelig).

Men . . .

Frédéric (meget indtrængende og høflig).

Jeg beder Dem derom, Frue. Jeg har nemlig en Del at sige Dem. (Tager en Stol).

Geneviève (sætter sig; afsides).

Hvem kan dog det Menneske være —? Han ser ikke ud som en Tyv . . . Naa, jeg kan jo

under alle Omstændigheder kalde Folk til Hjælp
... (højt) Nuvel, saa lad mig da høre.

Frédéric (bukker og sætter sig).

Frue ... (afsides). Hvad i Alverden skal jeg
finde paa? (højt). Frue ... jeg er Fotograf.

Geneviève.

Ja saa? De er Fotograf.

Frédéric.

Ja, Frue, det er jeg. Og jeg har gjort en
meget vigtig Opfindelse paa Fotografiens Om-
raade, en Opfindelse, hvorved man sættes i Stand
til at fotografere med Lynets Hurtighed. Jeg
har nu tænkt mig, Frue, at De muligvis af In-
teresse for Kunsten ...

Geneviève (rejser sig).

Nej Tak. Jeg har ikke Brug for Fotografier.

Frédéric.

Undskyld, Frue, De misforstaar mig. Jeg
ville blot bede om Tilladelse til herfra at tage
et Prospekt af Panthéon.

Geneviève.

Af Panthéon?

Frédéric.

Ja, Frue, det tager sig saa godt ud herfra
Vinduet. Jeg haaber, at De af Interesse for
Kunsten vil tillade mig at tage et Billede ...
med Lynets Fart ...

Geneviève.

Naa saadan at forstaa. Ja vær saa god. Men
De er nok saa venlig at skynde Dem ...

Frédérie.

Hvad behager?

Geneviève.

Skynd Dem at tage Billedet.

Frédéric.

De mener, Frue —?

Geneviève.

De sagde jo, at det gik med Lynets Fart.

Frédéric.

Naa . . . Ja, det gjør det ogsaa . . . det vil sige . . . det vil sige, det beror for en Del paa . . . der er naturligvis Tilfælde . . . (afsides) Hvad Fanden skal jeg finde paa? . . . (højt). Naar f. Ex. Solen . . . eller Maanen . . . naar det er for koldt . . . eller for varmt . . . saa . . . ja, De forstaar mig vel nok, Frue?

Geneviève (ser stift paa ham).

Nej, jeg forstaar Dem aldeles ikke.

Frédéric.

Ikke? . . . (afsides). Det var ogsaa et tosset Indfald. (højt). Frue, tilgiv mig, jeg vil hellere sige Dem det rent ud, jeg er ikke Fotograf . . . det er ikke mig . . .

Geneviève.

Ja saa!

Frédéric.

Nej, det er en Broder af mig, som er Fotograf. Jeg er . . . jeg er en Fætter til Deres Vært.

Geneviève.

En Fætter —?

Frédéric.

Ja. Frue, det er den rene Sandhed. Min Neveu . . . (hun ser paa ham) . . . det vil sige min Onkel . . . nej, jeg mener min Fætter agter at sælge sit Hus. Han har derfor sendt mig herop for at tale med Deres Mand . . .

Geneviève.

Min Mand er ikke hjemme for Tiden.

Frédéric.

Jeg kan saa godt vente paa ham.

Geneviève.

Han kommer ikke hjem før om to Aar.

Frédéric.

Det gjør ikke noget, Frue; jeg har god Tid.

(Sætter sig).

Geneviève (afsides).

Gud! Han er gal! (Hun gjør Mine til at ringe).

Frédéric (rejser sig).

Frue! Ring ikkel! Jeg vil tilstaa alt!

Geneviève.

Saa skynd Dem.

Frédéric.

Jeg vil sige Dem den rene Sandhed.

Geneviève.

Det er tredie Gang.

Frédéric (højtidelig).

Naar De faar Sagens rette Sammenhæng at vide, vil De forstaa, hvorfor jeg har tøvet med

at fortælle den . . . Det er en Sag, som fordrer
stræng Diskretion.

Geneviève.

Saa maa De endelig ikke fortælle mig noget.

Frédéric.

Jo, Frue, De har Ret til at fordre en For-
klaring. Vær saa venlig at tage Plads.

Geneviève (sætter sig; afsides).

Det er dog et mærkværdigt Menneske!

Frédéric.

Først maa jeg tillade mig at levere Dem mit
Kort. (Tager et Kort ud af sin Lommebog).

Geneviève (læser).

»Frédéric Billard, Violinist«. Ja saa, De er
Kunstner —?

Frédéric.

Ja desværre! Min Fader var Notar, og min
Bedstefader var Kjøbmand.

Geneviève (ligegyldig).

Saa?

Frédéric.

Ja, det er snurrigt nok, ikke sandt? — Men
nu skal De høre videre. (Sætter sig). Det var op-
rindelig bestemt, at jeg skulde være Notar. I
Grunden har jeg ikke noget særligt imod den
Stilling; der er saamænd mange meget skikkelige
Notarer til. Men naar man lige fra sin Barndom
Dag ud og Dag ind ikke hører andet end: »Du
skal være Notar, Du skal være Notar«, saa for-
staar De nok, at man faar Modbydelighed for

den Stilling. Jeg kunde tilsidst ikke holde det ud hjemme, og jeg tog derfor til Paris, hvor jeg begyndte at tage Undervisning i Violinspil.

Geneviève.

Violin —?

Frédéric.

Ja, Frue. Efter nogle Aars Forløb havde jeg gennemgaaet Konservatoriet og vundet dets første Præmie. Det var egentlig først fra det Øjeblik, at mit Liv rigtig begyndte. — Pas nu paa, Frue.

Geneviève.

Jeg hører alt, hvad jeg kan.

Frédéric.

Ved nogle Koncerter, hvor jeg assisterede, traf jeg en ung Pige, Pianistinde, en fuldendt Skjønhed og en udmærket Kunstnerinde... Hun spillede mageløst! Behøver jeg at sige Dem, at jeg blev dødelig forelsket. Vi kom tilfældigvis til ofte at spille sammen, og en Aften efter en Koncert...

Geneviève.

Naa, hvad saa —?

Frédéric.

Aa, Frue, den Aften glemmer jeg aldrig! Det er elleve Aar siden, men det staar for mig, som det var sket i Gaar. Da Koncerten var forbi, ledsagede jeg den unge Pige til hendes Hjem. Og hun boede netop her, Frue, her i denne Lejlighed! — Vi kom hertil.

(Han stiller sig hen ved Døren). Hun traadte ind . . . jeg blev staaende ved Døren. Hun saa paa mig — aa, saa dejligt! . . . Jeg tabte min Hat . . . jeg tog den op igjen og lagde den paa en Stol, som stod i Nærheden . . . der hvor denne Gueridon staar. (Han tager en Stol og flytter den hen i Baggrunden).

Geneviève (følger efter ham).

Men hvad skal det betyde?

Frédéric.

Det er blot for at vise Dem, hvorledes det gik til . . . Jeg lagde altsaa min Hat paa Stolen, og derpaa gik jeg hen til Kaminen . . . her, Frue. Der stod en Lænestol. Lad os sætte denne derhen. (Han tager Lænestolen ved Skrivebordet).

Geneviève (vil hindre ham deri).

Men . . .

Frédéric.

Gjør Dem ingen Ulejlighed, Frue. Jeg kan saa godt selv. Det er blot, for at De kan forestille Dem hele Scenen saa klart som muligt.

Geneviève.

Men det bryder jeg mig slet ikke om.

Frédéric (pathetisk).

Saa elsker De ikke Minderne saaledes som jeg, Frue. Saa forstaar De ikke, at naar jeg træder ind i denne Stue, saa mindes jeg om den skønneste og lykkeligste Tid i mit Liv. Og nu, da jeg for sidste Gang vil glæde mig ved Mindet om min svundne Lykke, nu jager De

mig bort som en Hund . . . aa, Frue, det er ubarmhjertigt, det er ondt!

Geneviève.

Men saa fat Dem dog . . .

Frédéric.

De jager mig bort . . . De jager mig bort!

Geneviève.

Jeg jager Dem ikke bort. Men De maa kunne forstaa, at det forbavser mig at finde min —

Frédéric.

At finde Deres Lejlighed optaget. Det forstaar jeg. Men jeg har betalt for at faa Lov til at være her.

Geneviève.

Betalt?

Frédéric.

Deres Værtinde har lejet mig denne Lejlighed for 100 Fres. i 24 Timer. Hun sagde, at De var paa Landet og blev der i nogen Tid.

Geneviève.

Naa, hun generer sig saamænd ikke.

Frédéric (med Følelse).

Hun kjender mig, Frue! Hun har vasket for mig i to Aar. Saadan noget glemmer man aldrig! De maa ikke blive vred paa hende. Hun skal bruge Pengene til sin Datters, Eugénies Udstyr. Har De Hjerte til at berøve hende denne Indtægt? De svarer ikke, godt, jeg forstaar Dem. Jeg forlader Dem, Frue, med Døden i Hjertet! (Falsk Sortie).

Geneviève (afsides).

Det stakkels Menneske! Han ser virkelig saa ulykkelig ud!

Frédéric (vender om).

Betænk, hvad De gør, Frue! De ødelægger to Menneskers Lykke — Eugenies og min!

Geneviève.

Jeg forstaar ikke . . .

Frédéric (theatralisk).

Nuvel! Saa er der kun en Udvej tilbage!

(Han iler hen til Vinduet, som om han vilde styrte sig ud).

Geneviève (med et Skrig).

Ulykkelige! Hvad tænker De paa!

Frédéric (tager sin Hat; rolig).

Paa at gaa, Frue.

Geneviève (afsides).

Gud, hvor han gjorde mig angst!

Frédéric (vender om).

Maa jeg endnu kun gjøre en lille Bemærkning. Det er sørgeligt, meget sørgeligt, at en ung, smuk — jo, De er smuk, Frue — at en ung, smuk Dame som De har saa lidt Sympathi for Kjærlighedens Poesi, at De kan nægte en ulykkelig ung Mand Lov til at trøste sig ved Mindet om sin svundne Lykke!

Geneviève (der).

Jeg er afvæbnet! For at vise Dem, at jeg ikke er saa prosaisk, som De behager at tro, vil jeg respektere den besynderlige Akkord, som De har sluttet med min Værtinde.

Frédéric.

Aa Tak, Frue!

Geneviève.

Det gjør mig ondt, at jeg har forstyrret Dem;
men jeg skal strax tage paa Landet igjen. Jeg
kom blot for at hente min Arbejdstaske, som
jeg havde glemt at faa med. (Tager en Arbejdstaske,
som ligger paa Bordet).

Farvel.

Frédéric.

Jeg beder Dem, Frue, gaa ikke strax.

Geneviève (forbavset).

Hvad behager —?

Frédéric.

Jeg vilde nødig have, at De skulde rejse bort
med et ugunstigt Indtryk af mig. De skal høre
min Historie.

Geneviève.

Jeg har jo hørt noget af den.

Frédéric.

Men De har ikke hørt det vigtigste. — Vær
saa venlig at tage Plads, Frue.

Geneviève.

Ja men . . .

Frédéric.

Det skal ikke vare længe.

Geneviève (sætter sig ved Siden af ham afsides).

Han er meget original!

Frédéric.

Som jeg før fortalte Dem, havde den unge
Pige indgydt mig en brændende Kjærlighed. Jeg

skal sige Dem, jeg har et varmt Hjerte, Frue, et meget varmt Hjerte. Under dette kolde Ydre skjuler der sig en lidenskabelig Sjæl! (Hun ser paa ham). Forbavser det Dem, Frue?

Geneviève.

Nej, aldeles ikke.

Frédéric.

Jeg elskede hende til Raseri. Hin ufor-glemmelige Aften blev vi forlovede, og vi skulde snart have Bryllup. Men saa . . . (rejser sig). Til-lader De. Frue. (Han tager Geneviève ved Haanden og fører hende hen til Sofaen; naar hun har taget Plads, skubber han Sofaen hen foran Klaveret).

Geneviève (forbavset).

Men hvad gaar der af Dem —?

Frédéric.

Jeg vil blot vise Dem, hvorledes det gik til. Jeg skal sige Dem, den Gang var der Sove-værelse her og Dagligstue derinde.

(Gaar hen og aabner Døren til Venstre).

Geneviève.

Hvor vil De hen? Det er mit Soveværelse.

Frédéric.

Ja, det kan jeg tænke. Som sagt, hun havde Soveværelse her og Dagligstue der. Klaveret stod den Gang derinde, og ved Siden af det stod der en Sofa . . . omtrent saadan (flytter Sofaen).

Geneviève.

Har De i Sinde at flytte alle Møblerne?

Frédéric (stadig i Færd med at flytte Sofaen).

Nej, jeg tænker ikke, vi behøver at flytte

dem allesammen . . . Jeg vil blot vise Dem, hvorledes her saa ud . . .

Geneviève (afsides).

Han er morsom!

Frédéric.

Her stod altsaa Sofaen. (Gaar hen til Døren). Saa kommer jeg en Aften ind ad denne Dør . . . saaledes . . . og hvad tror De jeg saa —? En Herre, som laa paa Knæ for Amélie!

Geneviève.

En Herre?

Frédéric.

Ja, Frue, en rig Italiener, som tog Information hos hende, og som kun havde én Haand.

Geneviève.

Og alligevel spillede han Klaver! Men havde De da aldrig haft Mistanke?

Frédéric.

Aldrig! Amélie havde sagt, at han vilde lære at spille med venstre Haand til Trøst fordi han ikke kunde skrive med den højre.

Geneviève.

Naa, hvad gjorde De saa?

Frédéric.

Jeg rejste bort, Frue. Jeg drog til Amerika med min Violin. (Tager Violinen ud af Kassen). Her ser De en trofast Ven, som aldrig har været falsk. (Gjør et kraftigt Strøg paa Violinen).

Geneviève (holder for Ørene).

Uh! Er De vis paa det?

Frédéric.

Jeg gjorde Lykke derovre, den nye Verden modtog mig med Bifald. Amerika er et herligt Land.

Geneviève.

Min Mand er ogsaa rejst til Amerika.

Frédéric.

Saa? (Peger paa Portrætet). Formodentlig den Herre der? — Og De fulgte ikke med? . . . Naa, nu forstaar jeg . . .

Geneviève.

Han rejste meget pludselig. Vi havde kun været gift i to Maaneder.

Frédéric (distræet)

Det var ikke smukt af ham, Frue . . . det var slet ikke smukt. (Ser sig om). Den Gang stod der et Bord her . . . (Gaar ind til Venstre).

Geneviève (ser ikke, at han gaar).

Aa, jeg beklager mig ikke. Det var en nødvendig Rejse, sagde han . . . Men hvor blev han af —?

Frédéric (udenfor).

Jeg er her, Frue. Bliv kun ved . . . jeg kan godt høre, hvad De siger.

Geneviève.

I mit Soveværelse! — Men hvor kan det dog falde Dem ind . . .

Frédéric (kommer med et Bord).

Aa, Frue, vil De ikke være saa venlig at hjælpe mig lidt?

Geneviève.

Men hvad er dog det?

Frédéric (sætter Bordet midt paa Scenen).

Det? Det er et Bord, Frue. Her er altfor tomt. Hun havde et rundt Bord staaende her. Det ser godt ud, ikke sandt?

Geneviève.

Aa jo — men —

Frédéric.

Jo, det ser brillant ud, det kan De stole paa. Jeg kjender disse Værelser ud og ind, og jeg har det rette Blik for, hvorledes de skal møbleres. Se nu f. Ex. Skrivebordet . . . (flytter Skrivebordet hen ved Vinduet) . . . det passer bedst her.

Geneviève (leende).

Men De er jo et komplet Arrangementstalent.

Frédéric.

Ja, jeg er — naar jeg selv skal sige det — meget huslig. Hvis jeg blot havde Tid, skulde jeg med Fornøjelse ordne det hele for Dem.

Geneviève (ser sig om).

Ja, jeg synes for Resten, at . . .

Frédéric.

Ja vist saa, der er allerede kommen lidt Skik paa det. Men det ligner dog ikke rigtig et Soveværelse endnu. Der mangler en Seng. (Gaar hen til Venstre).

Geneviève.

Nej, De maa virkelig ikke flytte den herind
Bag Lamperækken.

Frédéric.

Ikke? Det var kjedeligt. Jeg vilde saa gjerne have, at dette Værelse skulde se ud ganske som i gamle Dage. Det er dog saa dejligt at tænke paa Fortiden. Synes De ikke, Frue?

Geneviève.

Aa jo; men for Øjeblikket tror jeg dog, det er rigtigst at tænke paa Nutiden. Toget, som jeg skal med, gaar om ti Minutter.

Frédéric (sørgmodig).

De forlader mig, Frue?

Geneviève (i en forstilt bedrøvet Tone).

Ak ja, det gjør jeg . . . (smilende) med mindre De vil tvinge mig til at blive.

Frédéric (resigneret).

Nej, rejs, Frue.

Geneviève.

De passer jo nok godt paa mine Møbler.

Frédéric.

Det skal jeg, Frue.

Geneviève.

Altsaa: Farvel!

Frédéric.

Farvel, Frue! (vil følge hende ud).

Geneviève.

Gjør Dem endelig ingen Ulejlighed. Jeg kjender Vejen. (Gaar).

Tredie Scene.

Frédéric.

Meget elskværdig Dame, meget elskværdig! Og Pokkers fix at se til. (Ser paa Portrætet). Det er mere, end man kan sige om hendes Mand. Det er for Resten besynderligt, jeg synes bestemt, at jeg har set det Epikuræeransigt før. Naa, lad os nu en Gang tænke fornuftig over Tingene og tage en Beslutning . . . for endnu har jeg ikke taget nogen bestemt Beslutning, og det er denne lille Frues Skyld. Hun er virkelig meget sød, den lille Frue. Men hun har vendt altfor meget op og ned paa Værelset her. Jeg føler mig saa underlig fremmed. Aa, nu véd jeg, hvad det er der mangler. Det er Sengen! Den maa herind. (Gaar hen til Venstre, men standsyr). Det er sandt, jeg lovede jo ikke at flytte den . . . (overvejende). Men jeg behøver jo ikke at flytte hendes. Jeg kan lave en anden! (Han tager en Sofapude og lægger den paa Sofaen med et hvidt Lommeterklæde over). . . . Se det var nu Hovedpuden. Nu skulde vi have et Tæppe. (Han lægger sin Plaid over Sofaen). Det behøver ikke at være saa fint. Se saa, nu er Sengen i Orden. . . . Jeg er for Resten Pokkers sulten. (Tager sin Vadsæk). Heldigvis har vi da Mad i Huset. (Det er efterhaanden blevet mørkt). Jeg kommer nok til at tænde Lys. Men hvor faar jeg Svovlstikker fra? Lad os se, om her ikke skulde findes nogle. (Gaar hen til Kaminkonsollen og søger

men faar fat paa et Bundt Knappenaale). . . . Hvad er det?
Knappenaale! Det var ogsaa et Sted at anbringe
dem! Det er sandt, jeg har jo selv Svovlstikker.
(Han tænder to Lys). Naa, lad os nu dække Bord lige-
som i gamle Dage. Der er hendes Couvert og
der er min — akkurat som den Gang. Lad os
nu se . . . her er et Par Postejer . . . og her
er nogle af de Kager, som hun holdt saa meget
af. (Sætter Lysene paa Bordet). Sikken Opdækning!
(Han flytter to Stole hen til Bordet og sætter sig paa den ene).
Ak! Hvor mange Gange har vi ikke siddet her
og spist sammen. Hun sad altid der, og jeg
her, lige overfor hende. Sørgelige, men skønne
Minder! (Det banker). Hvad er det? . . . Kom ind!

Fjerde Scene.

Frédéric. Geneviève.

Frédéric.

Men, Frue, er det Dem igjen!

Geneviève.

Ja, jeg kom for sent til Toget, og der gaar
ikke flere i Dag. (Lægger Hat og Overtøj). Følgelig
kan jeg ikke komme paa Landet i Dag, men er
nødsaget til at blive her.

Frédéric (naivt).

Og saa kan jeg ikke blive her —?

Geneviève (ser paa Sofaen).

Men hvad er det?

Frédéric.

Som De ser, Frue, har jeg indrettet mig det saa bekvemt som muligt — beskedent, men hyggeligt!

Geneviève (peger paa Bordet).

Og det —?

Frédéric.

Det er min Middagsmad. Ja De har naturligvis spist til Middag for længe siden, men jeg ...

Geneviève.

Nej, jeg har heller ikke spist endnu.

Frédéric.

Virkelig?

Geneviève.

Jeg skulde spise paa Landet.

Frédéric (glad).

Saa vil De maaske gjøre mig den Ære at deltage i dette tarvelige Maaltid?

Geneviève.

Tak — men —

Frédéric.

De maa endelig ikke genere Dem, Frue. Lad som De var hjemme.

Geneviève (ler).

Jeg er Dem meget forbunden, men —

Frédéric.

Hvis De ikke vil spise med, faar jeg heller ingen Middagsmad.

Geneviève.

Saa spiser jeg med.

Frédéric.

De har et ædelt Hjerte, Frue. Jeg er rædsom sulten.

Geneviève.

Det er jeg ogsaa.

(De sætte sig lige overfor hinanden)

Frédéric.

De véd ikke, hvor De glæder mig, Frue. I gamle Dage var vi ogsaa altid to.

Geneviève.

Ja, det er sandt — Deres Pianistinde.

Frédéric (byder hende).

En lille Postej —?

Geneviève.

Tak.

Frédéric.

De synes maaske, at jeg skulde se mig om efter en anden Livsledsagerinde. Men jeg skal sige Dem, Frue, jeg har meget vanskeligt ved at gjøre Bekjendtskaber, og jeg mener desuden, at Lykken maa have et solidt Grundlag — en lille Postej? . . . Det solideste Grundlag er efter min Mening Ægteskabet.

Geneviève.

Saa skulde De gifte Dem.

Frédéric.

Med hvem?

Geneviève.

Ja, det véd jeg virkelig ikke. Men De møder vel nok paa Deres Vej en eller anden, som . . .

Frédéric.

Jeg tror ikke paa den Slags Møder, Frue. Saadan noget sker kun paa Theatret — i Proverber med to Personer. En Herre og en Dame træffer sammen i en Stue — eller en Have — eller paa en Rejse. Herren er en ung Maler — eller en ung Ingeniør eller en ung Arkitekt. Damen er en ung Enke. De snakker sammen en halv Timestid op ad Væggene og ned ad Stolperne — saa faar de hinanden, og Tæppet falder! Saadan noget er meget almindeligt paa Scenen; men i Livet gaar det ganske anderledes til. For det første træffer man næsten aldrig mere unge Enker.

Geneviève.

Ikke? Men hvordan kan det dog være?

Frédéric.

Det skal jeg sige Dem, Frue. Det kommer af, at de unge Enker er meget efterspurgte. Det er ikke alle og enhver, som har Lykken med sig i Ægteskabet. Den unge Pige, som gifter sig, hun véd aldeles ikke, hvad det er hun indlader sig paa, og derfor fortryder hun det ofte, naar det er for sent. Den unge Enke derimod, hun har mere Erfaring, og naar hun af eget fri Valg gifter sig igjen, saa giver hun derved et Bevis paa, at hun synes godt om Ægtestanden. Derfor er de unge Enker Mændenes Ideal, og derfor finder man ikke ret mange af dem.

Geneviève.

Og Enkemændene?

Frédéric.

Aa, Enkemændene — ja dem er der en hel Del af endnu, men de gifter sig sjældent igjen, og naar de gifter sig, saa er det for at faa Revanche. Tro De mig, Frue, De skal aldrig gifte Dem med en Enkemand.

Geneviève.

Jeg er jo gift.

Frédéric.

Undskyld, det huskede jeg ikke. — En lille Kage —?

Geneviève.

Tak, jeg skal ikke have mere.

Frédéric.

Ja, jeg vil ikke nøde Dem. Jeg véd af Erfaring, at den Slags Kager er meget farlige.

Geneviève.

Hvorledes det?

Frédéric.

Ja, det er en hel lille Historie. Den passede netop for en Enkemand, et ganske forskrækkeligt Exemplar af en Enkemand, som jeg tilfældigvis traf sammen med i Amerika. Vil De tænke Dem, Frue, denne Enkemand var en Gang tilstede ved en meget flot Souper. Han havde spist og drukket en hel Del mere, end han plejede — og han plejede at spise og drikke voldsomt! Da Maaltidet var forbi, paastod han,

at han endnu med Lethed kunde spise 30 Kager af samme Slags som disse.

Geneviève.

30 Kager!

Frédéric.

Der kom strax et Væddemaal i Stand, og saa tog han fat. Men da han var kommen til den ni og tyvende, faldt han død om. — Maa jeg takke Dem, fordi De har gjort mig Selskab, Frue! (Kysser hendes Haand).

Geneviève (trækker sig tilbage).

Frédéric.

Undskyld, Frue, jeg tog fejl. Jeg huskede paa Ære ikke andet, end at De var hende! (Med Følelse). I Deres Selskab kan jeg ikke lade være at tænke paa hende. Og det er ikke saa underligt; naar jeg ret betragter Dem, falder det mig ind, at De har en slaaende Lighed med hende, jeg elsker.

Geneviève.

De elsker altsaa endnu Frøken Amélie?

Frédéric.

Hende — eller en anden!

Geneviève (rejser sig).

En anden?

Frédéric.

Bliv siddende, Frue. — De forstaar mig ikke, Jeg tænker aldrig mere paa Amélie. Det er ikke hende, jeg elsker, ikke hende jeg fremmaner . . . Det er min Drøm! Det er Mindet

om min ulykkelige Ungdom, Mindet om den
Kjærlighed, jeg troede at finde hos hende!

Geneviève.

Men hvad vil De da her?

Frédéric (rejser sig).

Jeg vil dø!

Geneviève.

Dø?

Frédéric (med Pathos).

Ja, Frue! Livet er blevet mig uudholdeligt!
Men jeg vilde dog endnu en Gang se dette Sted,
jeg vilde dø her, hvor jeg har været saa lykkelig.
(I almindelig Konversationstone). For at tage Livet af
sig paa et Hotel, det var dog altfor prosaisk,
ikke sandt?

Geneviève.

Men, hvad siger De! . . . De vil . . . her?

Frédéric.

Vær rolig, Frue. Jeg skal ikke misbruge
Deres Gjæstfrihed. De skal ikke se mig dø.

Geneviève.

Men Du gode Gud —!

Frédéric.

Jeg vil tage Livet af mig ude i Gangen!

Geneviève.

Men er De da afsindig?

Frédéric.

Nej, Frue. Jeg handler med koldt og roligt
Overlæg. Det er min faste Beslutning at dø,
og naar jeg en Gang har taget en Beslutning,

saa udfører jeg den ogsaa — med mindre man tvinger mig til at forandre den. Ak, Frue, De har bragt min Beslutning til at vakle! (Lyrisk) De kom som en Opfyldelse af min Drøm! (I sin sædvanlige Tone). Jeg har et Ærinde at besørge.

Geneviève.

Nu?

Frédéric.

En vigtig Sag, som angaar et Menneskes Lykke. Og nu Farvel, Frue! (Med taarekvalt Stemme) Endnu kun en Ben — den sidste! Lad mig dø her! Og lad for Guds Skyld Møblerne staa som de staaar nu. Farvel, Frue! (gaar).

Femte Scene.

Geneviève (1er).

Men Du gode Gud, hvad gik der af ham! Det maa jo være Spøg det hele . . . Men hvis det nu var Alvor —? Saa har den Frøken Amélie opført sig skjændig! — — Den stakkels unge Mand . . . han er vist i Grunden rigtig rar . . . (1er) Nej, det maa være Spøg. Jeg kan ikke lade være at le, naar jeg tænker paa ham. Det er for Resten dejligt at le, naar man er kommen saadan ud af Vane dermed som jeg. (Taler til Portrættet). Ikke sandt, min kjære Gemal, det er længe siden, Du har set mig saa glad . . . Ja, ham er det nok for Resten ligegyldigt, om jeg er glad eller bedrøvet. Aa de Mænd, de Mænd! Maa man ikke være en ren Barbar,

naar man kan løbe fra saadan en lille Kone som jeg, oven i Kjøbet saadan en god lille Kone! . . . Uh, det ækle Portræt! Jeg tror, jeg vil tage det ned og lægge det paa Pulterkammeret! (Det banker). Kom ind!

Sjette Scene.

Geneviève. Frédéric.

Frédéric.

Tør jeg spørge, er De Fru Châtelet —?

Geneviève.

Er det Dem igjen! Men hvorledes er De kommen ind?

Frédéric.

Jeg kom af Vanvare til at tage Nøglen med mig. (Viser hende den).

Geneviève.

Giv mig den.

Frédéric.

Maa jeg først spørge, om De er Fru Châtelet?

Geneviève.

Ja jeg er, det véd De jo godt.

Frédéric (glad).

Nej, Frue, det vidste jeg ikke . . . og det er derfor jeg er saa glad.

Geneviève.

Hvad mener De —?

Frédéric.

Jeg sagde Dem før, at jeg havde et vigtigt

Ærinde at besøge. Det var til Dem, Fru
Châtelet, Rue Soufflot Nr. 7.

Geneviève.

Der har jeg boet før.

Frédéric.

Ja netop. Da jeg forlod Dem, gik jeg der-
hen, men fik at vide, at De ikke boede der mere,
men at De var flyttet herhen . . . i dette Hus
. . . og nu har De mig her igjen!

Geneviève.

Og saa —?

Frédéric (henrykt).

Aa, Frue, dersom De vidste —!

Geneviève.

Bringer De mig en glædelig Efterretning?

Frédéric.

Meget glædelig! (skifter Tone). Ja det vil sige
. . . nej . . . nej, en meget sørgelig Efterretning.
— De husker nok, Frue, denne Enkemand, jeg
traf i Amerika —?

Geneviève.

Naa — ham med de 30 Kager?

Frédéric.

Ja . . . Ser De, denne Enkemand, han . . .
han var slet ikke Enkemand, det blev opdaget,
efter at han var kommen saa galt afsted med
disse Kager. Af hans Papirer saa man, at han
var løbet bort fra sin Kone, og at hun endnu
boede her i Frankrig. Da jeg netop skulde
rejse, bad man mig om at tage Papirerne med . . .

Geneviève (ivrig).

Og disse Papirer —?

Frédéric (søger i sin Lomme).

De er til Dem, Frue! Nu skal De faa dem. (Afsides). Nu forstaar jeg, hvorfra jeg kjendte Epikuræeren!

Geneviève.

Til mig —?

Frédéric (afsides).

Og jeg som sagde, at der ikke mere fandtes unge Enker! (højt; søger stadig i Lommen). Nu skal De lige strax faa dem, Frue! (afsides). Hun er for Resten allerkjæreste! (højt). Vær forsikret om, Frue, at jeg tager oprigtig Del i Deres Sorg. Og lad mig saa lige saa godt først som sidst sige Dem, at . . . (afsides). Nej, det gaar ikke an endnu, det er altfor tidligt! (højt). Frue, jeg skal have den Ære at hilse paa Dem om nogle Dage for at . . .

Geneviève.

Men Papirerne?

Frédéric.

Her er de, Frue. (Geneviève tager dem hurtig og vil aabne dem; Frédéric standser hende). Nej Frue, vent til jeg er gaaet! . . . (afsides). Den stakkels lille Enke, hun maa dog have Tid til at forvinde sin Sorg. (Til Publikum). Jeg kommer igjen i Morgen! (Gaar.)

Tæppet falder.

Indhold.

1. I Mørke.
2. En proper Herre.
3. Ved Vuggen.
4. En Hemmelighed.
5. Hvem skal jeg vælge?
6. Mister Bobs Paraply.
7. Hos hende!

